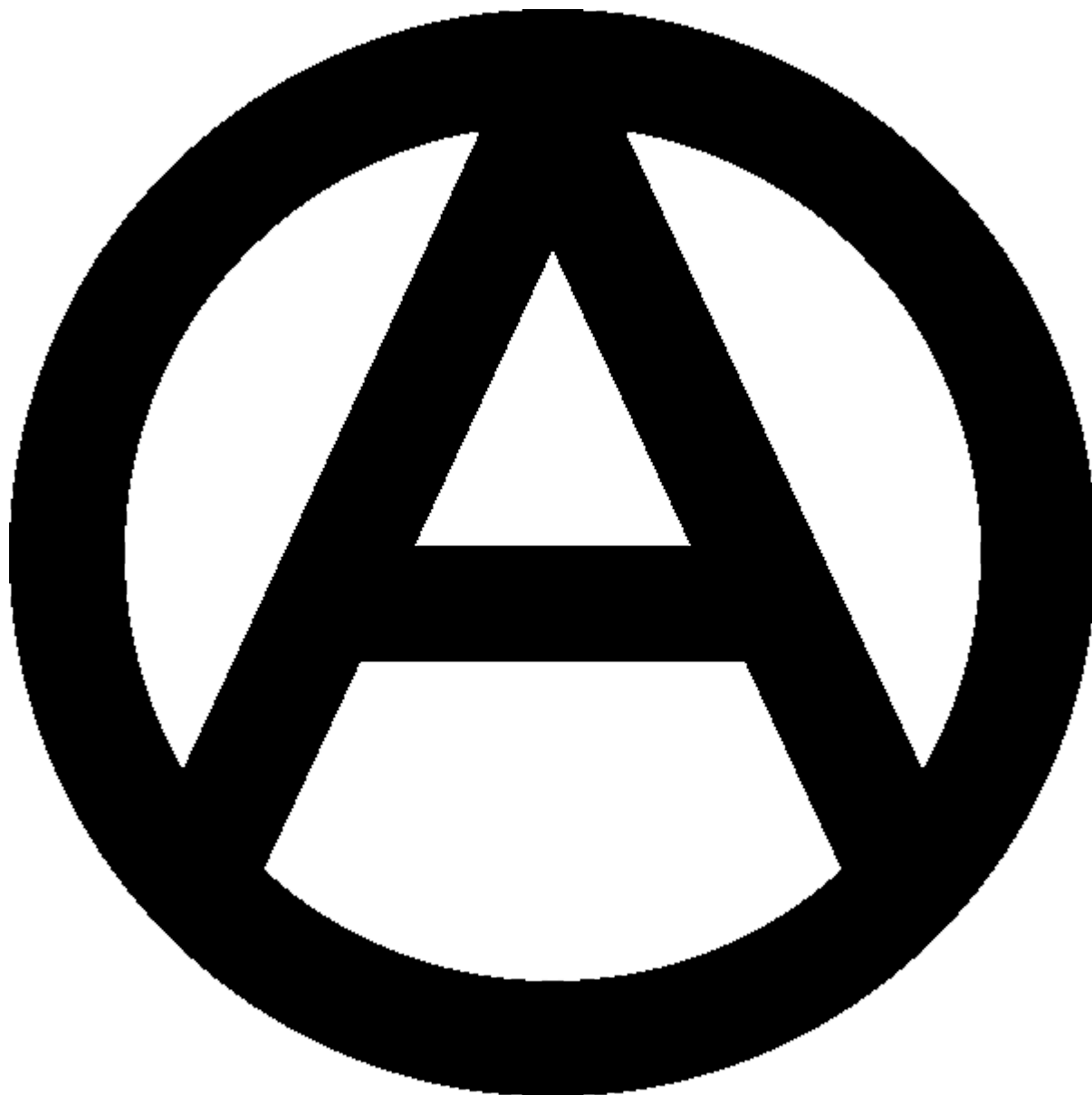

ETSIVÄ ROMPPAINEN JA OKKULTISMIN OPIT

Romppais-tarinat postmodernin intertekstuaalisuuden kontekstissa.

Romppainen on postmodernin aikakauden sankari. Hänen seikkailunsa rakentuvat parhaiden bricolagen, intertekstuaalisuuden ja detournementin periaatteiden mukaan erilaisista campin, pulpin, undergroundin ja b-luokan dekkaritarinoiden semioottisista merkitsijöistä. Usein Romppaisen seikkailut kierrättävät mainstream-kulttuurin ja populaarikulttuurin merkityksiä takaisin täysin päinvastaisissa, ironisen leikittelevissä ja kapinallista merkityssisältöä alleviivaavissa muodoissa.

Romppainen on anarkisti, hahmo jonka ei-subjektiivisuus alleviivaa postmodernia nihilismia tavalla, joka on suorastaan post-situationistinen. Deleuzen ja Guattarin Anti-Oidipuksen lisäksi lukijan on tunnettava Guy Debordin speaktaakkeliyhteiskunta-teoriat ja laajalti myös kriittistä kulttuurintutkimusta, etunenässä Stuart Hallin identiteettiin liittyviä teorioita. Avantgardistisen, postmodernistis-marxilaisen populaarikulttuurin uudelleen tulokinnon villeistä huijareista tahdommekin nostaa Romppaisen edeltäjäksi erityisesti Stewart Homen teokset pikemminkin kuin Raymond Chandlerin, sillä Romppainen kierrättää populaarikulttuurin ikoneja, konventioita, kliseitä ja symboleita tavalla, jota voitaisiin kuvailla korkeintaan postmodernin marxilaisuuden käsitteillä.

Erityisesti voidaan korostaa Romppaisen muodostavan populaarikirjallisuuden kliseiselle vyöhykkeelle eräänlaista "tilapäistä autonomista vyöhykettä" juuri Hakim Beyn tarkoittamalla tavalla, samalla kun merkityksiä kierrätetään parhaiden situationististen perinteiden mukaisesti. Romppaisen antisubjekti kritisoi liberaalia feminismiä postgender-teorian näkökulmasta.

Romppaiselle feminiinisten roolien uudelleenmäärittelyt eivät riitä; Romppainen tahtoo romuttaa kaikki gender-kategoriat. Sama tehdään kaikille genderille ja seksuaaliselle identiteetille perustuville rooleille. Romppainen romuttaa erilaiset kategoriat, yhtä hyvin patriarkaalisen kontekstin kuin erilaiset maskuliiniset, aggressiiviset hahmottamistavat. Deleuzen ja Guattarin diskurssissa Romppainen ei ainoastaan kritisoi fasistista paranoiaa vaan myös anarkistista skitsofreniaa. Romppainen on silta modernin ajan tarkasti määrittyneistä poliittis-sosiaalis-psykoanalyttisista identiteeteistä jälki-postmodernin aikakauden situoiuihin identiteetteihin - kaikki tämä pulp-kirjallisuuden konventionaalisilla symboleilla ilmaistuna.

Romppainen ei myöskään konstruoi yhteiskuntaluokkia Marxin merkityksessä vaan dekonstruoi yhteiskuntaluokkia kohti biologista anti-orgaanista individualistista ja molaarista epä-entiteettiä, eräänlaista halun koneiden joukkoa, joka yhdessä muodostaa kapitalistisen yhteiskuntajärjestyksen vastaisen sotakoneen. Underground on reinkarnoitunut jälkipostmoderniin aikakauteen retrogenressä, kaiken lisäksi ilman autoreia Bazinin teorian mielessä! Samalla Romppainen on näpätys Foucaultin suuntaan - ei tarkkailla ja rangaista, vaan - esiintyä ja palkita, kenties anarkistisen hedonistisesti, ei niinkään representoiden vaan narsistisesti simuloiden... Tietenkin Baudrillardin simulaatiota radikaalisti hypertodellisuuden tyhjiössä situoiden, kieltäen roolinsa kulutushyödykkeenä ja kulttuurisena tuotteena.

Kaiken kaikkiaan Romppainen merkitsee salapoliisikirjallisuuden genrelle samanlaista radikaalia uudistumista kuin Malcolm McLarenin Sex Pistols merkitsi rock-musiikin genrelle. Teos ei rinnastu tekijäänsä eikä tuotantokoneistoon vaan vastaanottajaan, josta tulee rikostoveri kerettiläiseen anti-rekuperatioon alueella, jonka kulttuuriteollisuus on niin täydellisesti rekuperoinut.

Lisäksi: Romppais-tarinoiden tekijää ei alleviivata, koska tekijyys on Roland Barthesin sanoin kuollut. Tekijän takana on vain intertekstuaalisuuden kulttuurinen alitajunta vai olisiko sanottava, hylättyjen merkitysten kaatopaikka, jossa etsivä Romppainen, epäsubjekti, antisankari ja tiedostamaton messias penkoo rakennuspalasia tarinaan, jonka tekijä on subjekti tekstissä, tekijä

on lukija. Taide on kuollut, neroa ei ole, jumalaa on kuollut... Romppainen rakentuu tyhjiin merkitsijöiden sanallisesta rihmastosta.

Hakim Bey puhuu autonomisesta webistä vastakohtana uusliberaalis-fasistisen kulttuuriteollisuuden speaktaakkelimaiselle netille. On selkeää, että internet-kyberavaruutta hyödyntäessään Romppainen hyödyntää informaatioteknologiaa nimenomaan webin, ei netin merkityksessä.

30-luvun yhteiskunnallisesti tiedostavan etsivätarinan, 60/70-luvun radikaalin undergroundin ja alati kiihtyvän kyberpunkin postmodernistis-uusliberaalisen kulttuuriteollisuuden semioottisen hiukkaskiihdyttimen välitilassa sijaitsee etsivä Romppainen.

Romppaisen lukijat dekonstruoivat kulttuurisia merkityksiä rekonstruoimalla ne; deterritorialisatiota seuraa armoton reterritorialisaatio, mutta tällä kertaa semiosiksen tapahtumapaikan määrittää subjekti subjektina, ei subjekti kapitalistisen elimettömän ruumiin objektina. Semioottiset halun virrat virtaavat vapaana muodostaen paon viivoja ilman pelkoa kapitalistisesta rekuperaatiosta.

Jean Genet, Raymond Chandler, Stewart Home, Hunter S. Thompson, Paavo Lipponen, kaikki nykytodellisuutta alleviivaavina kulttuurisen alitajunnan semioottisina merkkeinä... Mitä emme voisi kierrättää omien vieraantumattomien halujemme mukaisina vallankumouksellisiksi muunnettuina kulttuurisymboleina, mitä emme kierrättäisi?

Yllättäviä uutisia maanantaikrapulassa

Krapulainen Romppainen käveli liukastellen Helsingin hyisillä kaduilla kohti kantapaikkaansa, olutravintola Putkea. Monet edellisen illan tapahtumat liukivat läpi Romppaisen sumuisen, sekavan pään. Hän tarvitsi krapulakaljan. Oli maanantai.

Romppainen käveli sisään baariinsa yllättymättä maanantai-iltapäivän hiljaisuudesta ja suhteellisen savuttomasta ilmasta. Romppaisen mieleen astui epäily. Olisiko valmisteltava gradua, mentävä töihin, kirjoitettava artikkeli? Olisi, mutta ei: hän käveli baaritiskille ja tilasi afrikkalaiselta baarimikolta tuopin - päivä täytyi saada kulkemaan, ajatukset kirkkaiksi. Tiskillä Romppainen kiinnitti huomionsa vanhaan ystäväänsä, Ilari Himankaan joka paranteli jyskyttävää darraansa nurkkapöydässä.

Romppainen sytytti savukkeen ja käveli tuoppinsa kanssa Ilarin pöytään. Ilari oli menettänyt coolin asenteensa, hän vaikutti jotenkin skitsolta. Ilari alkoi lässyttämään hermostuneesti Romppaisen lähestyessä:

- Ootsä kuullut uutiset? Sami on tapettu.

Aina reaaliaikainen Romppainen ei seurannut:

- Hä?

- Sami tapettiin eilen. Ne sanoo että se saattoi olla itsari.

- Kuka Sami?

- Sami Similä. Yksi opiskelijatyyppejä, en mä tiedä tunnetko sitä. Kävi usein täällä, sellainen goottirokkari. Se opiskeli filosofiaa. Se oli lyönyt itseään monta kertaa veitsellä. Joku rituaali-itsemurha. Tai murha.

Ilari ja Romppainen keskustelivat Samin tapauksesta. Tuoppeja kului. Konsensuksen mukaan Sami oli lopulta aika siisti tyyppi kaiken sen filosofisen näennäisviisauden ja goottisynkistelyn takana. Vaikkei Romppainen edes oikeastaan tiennyt, kenestä oli kyse.

Myöhemmin illalla, noin kahdeksan oluttuopin jälkeen Ilari viittasi ohimennen Romppaisen sivutoimeen, yksityisetsivän ammattiin:

- Romppainen, eiks sulla ole jotain kokemusta rikosarvoitusten selvittämisestä?

- Ei ei, olen pelkkä amatööri. Jos tarkoitat kuuluisaa Karvalakki-Igorin tapausta...

Romppainen vähätteli toimenkuvaansa. Olihan hän pikemminkin akateeminen intellektuelli kuin minkäänlainen takakujien seikkailija.

Blondi, jonka rinnat olivat tynnyrin kokoiset ilmestyi kannisen Romppaisen eteen.

- Saanksmä kähmiä sun tissejä?

Blondi läimäytti Romppaista.

- Oletko varma?

Yllättäen Romppainen ja blondiini tulivat hyvin toimeen keskenään. Tytön nimi oli Marjatta ja hän

alkoi hetki hetkeltä pitää Romppaisesta enemmän. Lopulta tyttö antoikin Romppaisen kähmiä valtavia rintojaan. Kun Romppaisen käsi oli Marjatan kostuneiden haarojen välissä nurkassa sijaitsevan baaripöydän hämyssä tyttö ehdotti:

- Mennään vessaan naimaan?

Romppainen suostui. Pian pari oli olutravintola Putken toiletissa. Romppainen kohotti Marjatan hametta ja näki tytön läpinäkyvät pikkuhousut, joiden alla hämmötti kiihottava vaaleakarvainen tussu.

- Olet oikeasti blondi!

- Romppainen, älä puhu vaan nussi!

Romppainen veti Marjatan pikkuhousut alas ja näki jo kostuneen tussun koko komeudessaan. Kookkaan ja kauniin vaon ympärillä oli vaaleita karvoja. Romppaisen teki mieli maistaa kiihottavaa vempainta.

Romppainen lankesi polvilleen Marjatan eteen ja työnsi kielensä tytön muhkeaan vittuun, joka maistui maukkaalle. Romppainen nuoli antaumuksellisesti. Marjatta voihki kiihottuneena.

- Tahdon munaasi!

Romppainen veti housunsa alas ja työnsi paisuneen kullinsa Marjatan kiihottavaan tussuun. He rynkittyvät villisti vessassa. Pian Romppainen tuns siemensyöksynsä järjestävän maailmaa.

Loppuilta sujui mukavasti Romppaisen ja Marjatan puhuessa paskaa oluttuopin ääressä.

Kotimatalla Romppaisen mielessä pyöri Samin tapaus. Hän ei tuntenut nuorta uhria, ei tiennyt tämän elämästä. Ehkä nuori filosofinen synkistelijä oli ottanut tyyliinsä liian vakavasti ja sekaantunut okkultismiin ja sadomasokismiin? Kunnes joku toinen oli nuoruuden innossaan pistänyt hänet lihoiksi?

Kohtaamisia yössä

Yhtäkkiä porttikongista hyökkäsi isokokoinen korsto merimiesasu päällään Romppaisen kimppuun ja työnsi jonkin rätin Romppaisen suuhun. Kloroformia, ehti Romppainen vielä ajatella yllättävän terävästi humalan pehmentämällä aivoillaan ennen tajuntansa pimentymistä.

Kun Romppainen heräsi, huomasi hän olevansa nahkaremmeillä sidottu maha alaspäin jonkinlaiseen telineeseen. Hänen näkökenttäänsä täytti suunnattoman kokoinen venäläinen merimies, jonka Romppainen tunnisti kauhuissaan Patukka-Paveliksi, vanhaksi kiusaajakseen Igor-mysteerion ajoilta.

Pavel murahti jotain venäjäksi huoneessa seisoville kuudelle muulle isokokoiselle merimiehelle. Kaikki rupesivat hohottamaan yhteen ääneen.

Sitten Romppaisen kauhuksi kaikki rupesivat riisumaan tiukkoja merimiespukujaan. Joko taas, välähti Romppaisen aivoissa ja hän yritti huutaa ääneen, mutta hänen suussaan oleva nahkainen suukapula muutti sankarimme kauhunhuudot tukahtuneeksi vikinäksi, joka tuntui vain innostavan merimieslaumaa.

Kaikkein isokyrpäisimpänä merimiehenä Patukka-Pavel oli merimiesten kirjoittamattoman lain mukaan oikeutettu korkkaamaan Romppaisen peräaukon. Hän virnisteli sadistisesti sivellessään vaseliinia kuluneesta venäläisestä perhekokoisesta tuubista kulliinsa ja Romppaisen perseeseen.

Romppainen ulvoi kauhusta Pavelin työntäessä patukkansa hänen anukseensa. Sitten Pavel alkoi pumppaamaan ja Romppaisen perse tuntui olevan liekessä. Lopulta Romppainen tunsu inhottavan limaisuuden suolistossaan Pavelin peniksen laukaistessa täyden lastin sisälle.

Pavelin jälkeen toinen merimies toteutti saman käsittelyn. Sitten toinen. Sitten kolmas. Sitten neljäs.

Romppainen näki tutun maltalaisen merimiehen astuvan huoneeseen nuoren meripojan kanssa. Corto Maltese sanoi:

- Aivan oikein, Romppainen. En ole homo, mutta merimies kyllä olen. Ja Pavel kertoi koko satamalle, että täällä on bileet.

Romppainen oli kauhuissaan hänen tuttunsa siirtyessä hänen peräpuolelleen. Corto Maltese kuitenkin hoiti homman tyylikkään taidokkaasti ja viittilöi sitten mukanaan saapuneelle meripojalle:

- No niin, Querelle, sinun vuorosi!

Corto Maltese taputteli suoritukseen ryhtyvää meripoikaa rohkaisevasti takamukselle.

Romppainen pyörtyi.

Romppainen heräsi ja katsoi taakseen. Hän näki kauhukseen tutun merimiesasuisen ankan pumppaamassa häntä anukseen. Ankan merkittävä ruumiinosa, joka oli sensuroitu sarjakuvan lastenversiosta oli syvällä Romppaisen takamuksessa. Aku Ankan takana seisoj kapteeni Haddock, joka yritti epätoivoisesti saada kulliaan seisomaan Tintin avustaessa.

- Turkasen turkinpippurit, olen tainnut juoda liikaa viskiä kun ei kullikaan enää seiso, myrsky ja mylväys, pannahisen analfabeetti bassi-basukki!

Perse kipeänä

Romppainen heräsi haisevasta roskalaatikosta hirvittävässä olotilassa. Perse oli kipeänä ja selkeästi näkyvillä, sillä housut oli vedetty puolitankoon. Romppaisen päätä särki, kehties osittain alkoholin, osittain merimiesten kovan tyrmäysiskun vuoksi. Romppaiselta vei jonkin aikaa muistaa edellisen päivän kammottavat tapahtumat; muistaessaan hän toivoi, että olisi unohtanut.

Romppainen veti housuja ylös peräaukkonsa löystymiestä kammottavasti kärsien. Hänen lompakkonsa oli tallella mutta rahat oli viety, hän ei kuitenkaan löytänyt mukanaan kantamaansa revolveria. Lisäksi hän oli yltä päältä roskien peitossa ja viluissaan: ulkona oli miinusasteita eikä roskalaatikko ollut kaikkein lämpimin mahdollinen retkisänky. Kömpiessään ulos roskiksesta hän näki olevansa jonkin rakennuksen betonisissa perustuksissa.

Spurgu käveli kohti Romppaista hänen kömpiessään ulos roskalaatikosta.

- Hei kaveri! Se on mun roskalaatikko! Ala vetämään!

Romppainen potkaisi miestä munille ja iski häntä nopeasti nenään. Spurgu käpertyi maahan kammottavasti vaikertaen. Romppainen hymyili sadistisesti huomattaessaan, että sosiaalipummi oli onnistunut veronmaksajien riistämisessä ja nappasi miehen kädessään pitelemän viskipullon. Romppainen siemaisi kunnon ryypyn viskiä ja kuvitteli päänsärkynsä hellittävän välittömästi, potkaisi miestä uudelleen munille ja mutisi:

- Ei kannata tulla vittuilemaan miehelle, jonka peräaukossa purjehtii Venäjän laivasto.

Merimiehet olivat raahanneet Romppaisen jonnekin Pasilaan asti. Toisaalta hän ei tiennyt, minne merimiehet olivat hänet alun perin vieneet. Oli kurjaa joutua peräaukkoon viilatuksi, jos oli heteromies - toisaalta Romppainen oli jo tottunut seksuaalisiin perversioihin toimiessaan yhteiskuntatieteilijänä, journalistina, yksityisetsivänä, taiteilijana ja vallankumouksellisena. Olisiko Bakunin tai Hunter S. Thompson koskaan joutunut tällaiseen tilanteeseen? Varmasti, mutta parasta olisi ettei se koskaan paljastuisi kenellekään. Jotkin asiat olisi paras jättää virallisen historiankirjoituksen ulkopuolelle. Ilmoitus poliisille ei tullut kuuloonkaan: oli Romppaisen henkilökohtainen asia selvittää välinsä homomerimiesten ja tarvittaessa koko Venäjän korruptoituneen valtion kanssa! Romppainen oli anarkisti, joka vihasi poliiseja ja kova mies, jolle oman käden oikeus oli jokapäiväinen asia.

Päivä oli edennyt jo iltapäivään asti Romppainen hortoili Pasilassa viskiä naukkaillen ja mietti, miten pääsisi kotiin. Onnekseen Romppainen kohtasi tuttuja: Repe ja hänen punk-kaverinsa olivat kännäämässä Pasilassa. Eräissä asioissa Romppaisen pokka ei koskaan pettänyt:

- Repe! Anarkiaa! Anna mun rahat takaisin!

Irokeesiin ja niitteillä ja The Exploited-logolla varustettuun nahkatakkiin pukeutunut hardcorepunk-Repe oli tosiaankin lainannut Romppaiselta pari sataa euroa Karvalakki-Igorin tapauksen aikoihin. Repe heittikin Romppaiselle rahoja takaisin. Varsinkin kun Romppainen tarjosi Repelle ja hänen kavereilleen viskiä, jonka oli takavarikoinut sosiaalipummilta.

Romppainen oli vasemmistolainen, muttei hyväksynyt työtä tekemättömiä vapaaratsastajia. Hänen mielestään pummit olivat melkein pahempia kuin porvarit. Anarkistisessa yhteiskunnassa ei olisi tilaa kummallekaan loismaiselle ryhmälle.

Romppainen tuli loistavasti toimeen punk-nuorison kanssa, olihan hänellä paljon kerrottavaa omilta skeneajoiltaan 80-luvun legendaarisina punk-vuosina. Romppaisen viskipullo oli jo lähes tyhjä kun hän alkoi kiinnittämään huomiota teini-ikäiseen punk-tyttöön, jolla oli punaiseksi värjätty pörröinen

pystytukka, useita kiihottavia lävistyksiä, repaleiset, seksikkäät sukkahousut, minihame ja tiukka musta, monin poliittisin symbolein ja iskulausein nahkatakki, jonka välistä näkyi pieniä pystyssä töröttäviä rintoja korostava korsetti.

Romppainen saattoi olla nero mutta itsehillinnän mies hän ei ollut.

- Hei tyttö! Ota tästä viinaa!

Tyttö oli melko nuori eikä ollut vielä tottunut kovinkaan hyvin viinaan. Romppainen juottikin sitä hänelle ammattimiehen ottein. Tytön nimi oli Kaisa ja Romppainen oli hyvin kiinnostunut hänestä. Tyttö oli ilmeisesti innostunut aivan vastikään punkista ja alkoholin kulutuksesta, ja Romppainen olikin melko varma että tyttö oli vasta aivan äskettäin ollut luokan kilteimpiä oppilaita ja melko välkky koulussa.

Lopulta Romppaisen viinat loppuivat.

- Hei Kaisa kulti? Lähdetkö mun luokse jatkoille? Mulla on paljon viinaa kaapissa, me voitais dokata ne kaikki ja mennä sänkyyn?

Romppainen ei ollut kovinkaan komea. Pyöreät kasvot näyttivät älykkään rikollisen kasvoilta, niiden leuassa oli mustaa sänkeä. Rasvainen tumma tukka oli hieman ylipitkä. Romppaisen musta popliinitakki oli likainen roskalaatikossa vietetyn yön jälkeen. Toisaalta Romppaisen persoonallisuus oli karismaattinen varsinkin silloin kun hän oli humalatilassa ja Kaisan arvostelukyky taas alkoi pettämään Romppaisen juottaman alkoholin vuoksi.

- Joo... Mennään... Mutta eiks muutkin voisi tulla?

- Ei, beibi, mä näytän sulle jotain jännää samalla. Mä olen vanha vallankumouksellinen ja kirjailija. Luulen, että nuo muut eivät ehkä ymmärtäisi kaikkia asian hienoimpia nyansseja.

Romppainen ja Kaisa hortoilivat kännissä kohti Romppaisen Sörnäisissä sijaitsevaa kämppää. Pari kävi matkalla sijoittamassa Romppaisen Repeltä perimät velat pariin oluttuoppiin eräässä pubissa, joka oli Romppaisen mielestä siedettävä vaikkei ollutkaan aivan yhtä mainio kuin Olutravintola Putki.

Pian he olivatkin Romppaisen sekasotkuisessa yksiössä. Kaisa oli aivan väsynyt alkoholin nauttimisen seurauksena.

- Nukuttaa.

Kaisa kaatui Romppaisen sänkyyn. Romppainen ei enää voinut pidätellä itseään nähdessään teini-ikäisen punkkaritytön kauniit, reikäisten sukkahousujen peittämät sääret ja pienen eroottisen pyllyn, joka nousi hameen alla pystyyn Kaisan maatessa mahallaan Romppaisen sängyllä.

- Nyt nussitaan!

Romppainen veti Kaisan sukkahousuja alaspäin. Hän korotti tytön hameetta ja näki tytön ihanan pikku pyllyn. Vetäessään sukkahousuja vielä alemmas hän näki myös Kaisan kiihottavan pikku tussun, joka vietti ikuisuutta tytön haarojen välissä kuin kaukaisimman Intian kallein unohdettu jalokivi. Romppainen sively pyllyä ja pillua. Hänen kasvoillaan oli aarteiden löytäneen juutalaisen vapaakauppiaan ilme.

Kaisa kikatteli. Romppainen ymmärsi, ettei teini-ikäinen punkmujia ollut välttämättä nainut kovinkaan montaa kertaa yleisesti siveettömistä elämäntavoistaan huolimatta. Ajatus kiihotti häntä suunnattomasti. Kuka olisi tiennyt, että Romppaisen salaisin seksuaalinen fantasia oli juuri kokemattomien punk-tyttöjen vietteleminen? Asia oli saanut alkunsa Romppaisen hengaillessa 80-

luvun alkupuolen hardcorepunk-skenellä Helsingissä ja nuori mies oli saanut kokea monia kiehtovia seksuaalisia kohtaamisia. Romppaisen punk-irstailijan ura oli saavuttanut huippunsa The Huorat-yhtyeen vieteltyä hänet vuonna 1984. Romppainen ja The Huorat olivat naineet ja vetäneet viinaa Lepakon takahuoneessa. Voi noita aikoja...

Romppainen otti jättiläiskokoon paisuneen kullinsa esille ja työnsi sen kainostelematta Kaisan pieneen ja tiukkaan pimppaan, joka oli jo aivan märkä ja tavattoman kuuma Romppaisen kiihottavan olemuksen vuoksi.

Romppainen lykki voihkivaa tyttöä ja veti korsettia alemmas. Hän sai käsiinsä tytön pienen, kiinteän ja pehmeän rinnan.

Pari ähki kiihkeästi Romppaisen heilutellessa leveitä lantioitaan ja riisuessa Kaisan vaatteita kerros kerrokselta. Jokaisen vaatekappaleen poistuessa Romppainen näki uuden kappaleen mitä viehkeintä sakkolihaa, jollaiseksi Romppainen kuvitteli 18-vuotiaan Kaisan lietsoakseen omaa irstasta mielikuvitustaan.

- Taidanpa naida sinua pyllyy!

Romppainen veti kostean ja kuuman peniksensä ulos Kaisan pillusta ja tarttui yöpöydällään uskollisesti odottavaan vaseliinituubiin. Hän siveli vaseliinia pippeliinsä, joka saavutti entistä irstaamman olemuksen vaseliinin valkaistessa vaaleanpunaista, irstasta lihaa.

Kaisa kääntyi ja katseli Romppaisen peniskiillotustouhuja kiinnostuneena.

- Tuo tuntuu varmaan hyvältä pyllyssä!

Romppainen kurkotti Kaisaa kohti työnsi vaseliinisen sormensa hänen anusaukkoonsa. Hän tunsii pepunreiän kiihottavan hiukat ulottuvuudet. Tyttö voihkaisi hieman. Hän asettui sopivampaan asentoon ja pyllisti Romppaisen edessä pikku peppuaan levitellen.

Romppainen työnsi kuuman kikkelinsä Kaisan peräaukkoon hivellen samalla Kaisan pieniä, kauniita ja kiinteitä pakaroita. Anusaukko tuntui ihanan tiukalle ja Romppainen nussi ensin rauhallisen hitaasti, sitten jatkuvasti nopeutuen. Kaisa oli ekstaasin partailla tuntiessaan ensimmäistä kertaa kelpo kyrvän surffaavan peräaukossaan.

Laajennettuaan hetken Kaisan neitseellistä peräaukkoa Romppainen työnsi peniksensä takaisin tytön uskottomaan pilluun. Hän pumppasi antaumuksellisesti tytön voihkiessa kiihkosta sängyllä.

Romppainen tunsii siemensyöksyn aallon kulkevan ruumiinsa läpi. Hän tahtoi kuitenkin kokeilla vielä Kaisan kolmatta limakalvojen ympäröimää ruumiinaukkoa.

- Tahdon, että imet munaani!

Kaisa kääntyi ja imaisi Romppaisen valtavan erektion suuhunsa. Hänen musta huulipunansa oli osittain kulunut pois tytön ottaessa Romppaisen limaisen kullin suuhunsa. Tyttö sai kaikki pillumehunsa takaisin imiessään munaa.

Romppaisen siemennesteet valuivat tytön suuhun vuolaana virtana. Hänen kasvoillaan oli ekstaattinen ilme, jollainen nähtiin viimeksi Etruskien eroottisessa hautamaalauksessa. Romppainen oli onnensa huipuilla, tällaisten hetkien vuoksi hän eli helsinkiläisen heteromiehen surkeaa elämää.

Romppainen ja tyttö suutelivat. Romppainen tunsii spermansa limaisen maun tytön kuumilla huulilla.

Kiimasta toipuva avioliiton ulkopuolinen synnillinen pariskunta keskusteli hetken hellien hyväilyjen ja suudelmien avittamana. Kaisa uskoutui Romppaiselle seksielämänsä saloista, joita Romppainen kuunteli kiinnostuneena. He sopivat uudesta suorituksesta heti, kun Romppainen olisi saanut kehitettyä kiveksissään tarpeeksi siittiöitä uutta seksihurjastelua varten. Humalainen pornokaksikko ei kuitenkaan kyennyt uuteen voimanponnistukseen. Pian keski-ikäinen yksityisetsivä ja ihana punkkarityttö nukkuivat vuoteella viattoman näköisinä, aivan kuin rakastunut aviopari.

Romppainen heräsi hirvittävässä krapulassa... Tyttö oli kadonnut, luultavasti lopullisesti. Romppaisella oli paha olo ja nälkä. Hän kävi oksentamassa vessanpönttöön ja joi litran vettä. Tämän jälkeen Romppainen lähti kävelemään kohti lähikauppaa, mutta ensin hän kävi tarkastamassa pankkitilinsä.

- Perkele.

Romppaisen tilillä oli vain satanen rahaa. Hän tarvitsisi lisää rahaa ja mieluiten heti! Romppainen muisti tarinan kuolleesta opiskelijapojasta. Olisiko keskiluokkaisella äidillä paljon rahaa jäljellä? Sipilä... Romppainen kävi ostamassa iltapäivälehden ja meni pizzeriaan, jossa tilasi valtavan pizzan ja penkoi lehteä löytääkseen osoituksen edellisen päivän tapahtumista. Opiskelijan kuolema paljastunut itsemurhaksi

Komisario Mikko Pykälä Rikospoliisista on ilmoittanut, että aiemmin murhaksi epäilty 23-vuotiaan opiskelijan kuolema Helsingissä onkin itsemurha...

Romppainen tiesi nyt, mistä saisi rahaa. Hän nappasi puhelinluettelon ja etsi sopivaa numeroa. Hän soitteli sopivia Sipilöitä läpi.

- Anteeksi? Onko Sami Sipilä teille sukua?

Muutamassa tapauksessa Romppainen sai luurin korvaansa. Lopulta kuitenkin tärppäsi.

- On... Olen hänen äitinsä... Kuinka?

- Minulla on tietoa tapauksesta. Uskon, että tapaus on murha. Nimeni on Romppainen. Olen yksityisetsivä ja aion tutkia tapausta, mutta valitettavasti tarvitsen toimintaani rahaa. Tässä tapauksessa tarvitsisin tutkimuksien aloittamiseksi noin 4000 euroa ja 10000 kun tutkimukseni tulee valmiiksi. Voimme tavata ja keskustella toimeksiannon yksityiskohdista, mikäli tahdotte vastaanottaa tarjoukseni.

Nainen langan toisessa päässä vaikutti hämmentyneeltä ja järkyttyneeltä ja alkoi nyyhkyttämään Romppaisen maskuliinisen äänen ladellessa vaatimuksiaan. Lopulta nainen kuitenkin suostui: Romppaisen professionaalinen, maskuliininen ja seksikäs ääni oli vakuuttanut hänet, mikä ei tietenkään ollut ihme.

- Kyllä... Missä voimme tavata?

Mustan lesken toimeksianto

Romppainen poltteli savukettaan toimistossaan, muttei juonut viskiä vaan kahvia. Hän arveli, että viime viikkojen rento asenne olisi vaihdettava kovaksikeitetyn yksityisetsivän bisnesimagoon. Romppainen palkitsisi itsensä kunnon ryyppyputkella ratkaistuaan käsillä olevan tapauksen ja saatuaan palkkiot.

Lopulta ovikello soi ja Romppainen meni avaamaan oven. Oven takana seisojaksi pukeutunut erittäin hyvin säilynyt Romppaista vanhempi nainen, noin 50-vuotias. Romppainen kiinnostui välittömästi vanhemman naisen eroottisista ominaisuuksista. Varsinkin naisen turkisasu kiihotti häntä. Hän oli anarkisti muttei ollut koskaan ymmärtänyt eläinoikeusliikkeen filosofiaa. Romppaisen mielestä eläinten vapautuksen aika tulisi vasta, kun kaikki maailman valtiot, armeijat ja suuryritykset olisi unohdettu historiaan. Sitäpaitsi Romppainen ei tiennyt mitään mehevää pihviä parempaa, paitsi kenties monta pihviä.

Romppainen saatteli väsyneen ja järkyttyneen naisen sisään toimistoonsa ja auttoi häntä riisumaan turkkinsa. Hän näki nyt, että naisen sorjaa vartaloa verhosi tyylikäs musta asu. Hän oli pukeutunut klassiseen tyyliin suruhuntuun ja vaaleaan puuteriin, mikä lisäsi Romppaisen kiinnostusta. Samalla hän pohdiskeli: olisiko koko suku synkkiä gootteja?

- Hyvää päivää. Olen Saara Similä, Sami Similän äiti.

- Romppainen, yksityisetsivä. Ette ehkä ole nähnyt mainostani mutta tällä alalla ei paljoa mainosteta.

Rouva Similä katseli Romppaisen rähjäistä toimistoa. Suurinta osaa seinistä peittivät täydet kirjahyllyt, vapaissa kohdissa oli Espanjan sisällissodan aikaista anarkistipropagandaa ja b-luokan dekkari- ja tieteiselokuvien mainoksia. Erityinen tila oli varattu seinällä roikkuvalle AK-74-rynnäkkökiväärille. Pöydällä oli tietokone ja kasoittain paperia, kirjoja, lehtiä ja tyhjiä pulloja ja tupakka-askeja. Huoneessa oli hieman viileää ja nurkassa hehkui lämmitin kuumana. Toisessa nurkassa oli jääkaappi, jonka päällä oli kahvinkeitin ja rivi tyhjiä pulloja.

Romppainen käytti tilaa erilaisiin tehtäviin. Hän ei ollut lukuisista yliopistovuosistaan huolimatta onnistunut vieläkään palauttamaan juomakulttuurin, valtion sosiaalipolitiikan ja rikollisuuden välisiä kytkeitä käsittelevää sosiologian graduaan. Niinpä Romppainen oli kokeillut kirjoittajan uraa, muttei ollut päässyt muutamaa keskinkertaista novellia ja epämääräistä freelance-toimittajan hommaa pidemmälle. Karvalakki-Igorin tapauksen seurauksena Romppaisen pääasialliseksi toimenkuvaksi olikin määrittynyt yksityisetsivänä toimiminen, mutta ajoittain työ tuotti erittäin huonosti. Niinpä Romppainen joutuikin pahimmillaan tekemään epämääräisiä rupuhommia tai käymään sossun tiskillä. Mutta nyt näytti siltä, että Romppaisen etsivänhommat voisivat jälleen kääntyä kannattavampaan suuntaan.

Romppainen sytytti taas uuden savukkeen ja kysyi Rouva Similältä:

- Poikanne on siis kuollut?

- Kyllä... Hän oli hyvä poika.. Ei häntä olisi pitänyt...

Nainen purskahti itkuun. Romppainen keksi sopivan lääkkeen.

- Saisiko olla paukku?

Nainen nyökkäsi, joten Romppainen kaatoi viskiä lasiin ja kaatoi pöydän takana sekaan valkoista jauhoa, jonka tiesi tehoavan tällaisiin tapauksiin. Nyhyhkyttävä Rouva Similä naukkaili lasista ja

alkoi välittömästi muuttua iloisemmaksi.

- Niin... Niin nuorena... Ensin menee aviomies ja sitten poika...
- Poikanne oli filosofian opiskelija? Tiedätkö mitään hänen mielenkiintonsa kohteista?
- Hän puhui paljon ex... exist... existeeraamisesta...
- Eksistentiaalisista?
- Niin ja siitä postmortemista.
- Postmodernismista?
- Teidän täytyy ymmärtää, poikani oli sivistynyt ja älykäs ja hänestä olisi tullut varmasti uusi Esa Saarinen, jos hän olisi voinut rauhassa harjoittaa akateemista uraansa.

Romppainen ei voinut olla virnistämättä kyynisesti.

- Käyttäytyikö poikanne omituisesti viime aikoina?
- Hän oli niin fiksu kun meni yliopistoon. Hän muuttui viime aikoina jotenkin masentuneeksi ja... arvaamattomaksi. Hän alkoi pukeutumaan mustiin vaatteisiin ja... Hän kävi kotona yleensä harvemmin ja silloin aina...

Nainen nyyhkytti.

- Pyytämässä rahaa?
- Kyllä. Kun hän aloitti opiskelun hän eli hyvin pienillä summilla. Viime aikoina hän tarvitsi kuitenkin alinomaa enemmän varoja.

Romppainen alkoi kiinnostumaan tapauksesta.

- Poikanne oli saattanut sekaantua saatananpalvonnan ja huumausaineiden käytön kaltaisiin ilmiöihin. Hän saattoi myös olla homoseksuaali.

Nainen alkoi Romppaisen tarjoamasta terästytyksestä paukusta huolimatta itkemään vuolaasti. Romppainen teki hänelle toisen samanlaisen.

- Olkaa huoleti, varmaankin poikanne oli vain päätenyt väärään seuraan. Kun selvität tapauksen syylliset joutuvat vastuuseen ja poikanne maine puhdistuu. Olen alan miehiä ja tiedän jo hyvin, mistä aloitan tutkimukseni.

- Oi kiitos... Olette niin hyvä mies... Poliisit eivät edes tutkineet tapausta kunnolla...

- Poliisit ovat vain vallan vahtikoiria, jotka suojelevat omistavan luokan etuja. Sen lisäksi he ovat kyvyttömiä ääliöitä, joiden älykkyyssosamäärä ei ole riittänyt normaalille ihmisille sopivaan ammattiin. Jokaisen poliisin intohimona on vain pamputtaa työtätekevän luokan jäseniä.

Rouva Similä oli Romppaisen paukuista niin sekaisin, ettei huomannut Romppaisen anarkistisen yhteiskuntakritiikin kohdistuvan hänen omaan yhteiskuntaluokkaansa ja alkoi kikattamaan hysteerisesti. Romppainen oli välittömästi huomannut että edesmennyt Herra Similä oli varmasti ollut vauras mies. Hän pohdiskeli hintojen korottamisen mahdollisuutta.

- Aloitan tutkimukset välittömästi. Tarvitsisin kuitenkin jonkin verran rahaa tutkimusten aloittamiseen.

- Maksan teille mitä tahansa, kunhan syylliset joutuvat vastuuseen!

Romppainen kertoi hintansa ja nainen soitti kännykällään kirjanpitäjälleen. Häneltä kesti jonkin aikaa saada lueteltua Romppaisen tilinumero kirjanpitäjälleen. Joka tapauksessa rahat olisivat Romppaisen tilillä välittömästi.

- Voi... Olen tullut humalaan näistä viskeistä... Voisitteko saattaa minut kotiin, herra Romppainen?

- Totta kai.

Romppainen aloittaa tutkimukset

Romppainen oli saattanut rouva Similän kotiin ja nähnyt, että tämän Eirassa sijaitseva jättiläismäinen asunto oli juuri sellainen kuin porvarilliselle yläluokalle sopiikin: erittäin kallis ja erittäin mauton. Ilmeisesti terästettyjen viskipaukkujen vuoksi nainen oli iskenyt Romppaisen, joka tajusi vastenmielisyytensä yläluokkaa kohtaan ja nai naista sadistisen mekaanisesti kaikista kolmesta suunnasta takan edessä makaavan karhun turkin päällä.

Romppaisen oli kuitenkin pidettävä kiinni liikemiesmäisestä asenteestaan työaikana: rikas yläluokkainen huora saisi maksaa pitkän pennin käteisenä, eikä luonnossa suoritettu lisämaksu auttaisi asiaa.

Romppainen ymmärsi sopivan paikan tutkimuksien aloittamiseen löytyvän - olutravintola Putkesta! Tunsihan Ilari poika-Similän. Lisäksi alkoholisoitunut ikuisuusopiskelija oli alituisesta humalatilastaan huolimatta melko tarkkaavainen ja aina perillä viimeisimmistä huhuista ja tapahtumista.

Romppainen kävelikin sisään baariin ja näki Ilarin istumassa tavallisella paikalla nurkkapöydässään.

- Anarkiaa, Ilari!

- Olisko sulla lainata tuoppi?

Romppainen oivalsi että Ilarin kurkun kasteleminen avaisi myös hänen sanallisen arkkunsa. Lisäksi hän oli erittäin varakkaalla tuulella rouva Similän maksettua etumaksunsa. Romppainen ei kuitenkaan liiketoimintaan asennoiduttuaan voinut itse ottaa olutta. Vai voisiko? Ammatilainen ja juoppo Romppaisen sisällä taistelivat. Lopulta Romppaisen ammatillinen minä voitti. Hän käveli baaritiskiltä takaisin Ilarin pöytään tuoppi ja kahvikuppi mukanaan. Ilarin ilme olikin autuas hänen nähdessään ilmaisen tuopin lähestyvän itseään:

- Se maistuu maltaille, ah tuo jumalten juoma!

Romppainen antoi Ilarin nauttia alkoholismistaan ennen kuin alkoi kyselemään:

- Oletko muuten kuullut mitään Samin tapauksesta?

Ilari oli yllättäen hieman vaikeana. Romppainen päätteli hänen tietävän jotain, mutta mitä? Ilari jatkoi hiljalleen:

- En tiedä. Kysy sen tyttöystävältä. Mirja on kiva tyttö.

Yhtäkkiä Ilari alkoi räkättää.

- Niin?

- Sellainen noita, mutta söpö sellainen.

Ilarilla oli vaikeuksia pitää naamaansa peruslukemilla. Lopulta hän kuitenkin vakavoitui:

- Sopi hyvin Samille. En mä tiedä, jotain niillä oli meneillään, joku bändin tapainen projekti. Niillä oli jonkinlainen satanistijengi pystyssä lopulta.

- Onko sulla hajua mistä ne löytyisi?

- Kokeile Musta Kuu-klubia.

Romppainen kyseli klubista ja sai selville, että se olisi auki vasta myöhään illalla. Jonkinlainen synkkä rock-mesta. Hän hankkiutui eroon Ilarista ja kävi matkallaan toimistoonsa kirjastossa lainaamassa okkultismia käsitteleviä teoksia hankkiakseen taustatietoja tästä antoisasta aiheesta.

Romppainen istuskeli toimistossaan ja lueskeli Piispa Yrjänän vuonna 1924 kirjoittamaa teosta "Saatanan ilmenemismuodot kristillisessä Suomessa".

Saatana ilmenee monissa muodoissa. Alkoholijuomien nauttiminen on vienyt monet Jumalan lampaat väärille poluille ja sitten aina helvettiin asti, Saatanan alaiseksi! Esiaviollinen sukupuolisuus on Jumalan silmissä syntiä ja siksi menetetyistä sielusta tulee Saatanan vallan alainen! Ja on näille kahdelle asialle osoitettava yhteinen taustavaikuttaja, se on: Bolshevikkien myyräntö ja punakapinallisten toiminta Suomessa sekä "naisten vapautusliike" ja bolshevistisen työväenliikkeen kansan"valistus"työ! Paras lääke tällaiselle saatanallisuuden ilmenemiselle on kelpo kristillinen kasvatus, vitsaa varsinkaan säätämättä; kansakuntamme oikeustajun sellaiselle tasolle saattaminen, että syntistä voidaan kristinuskon mukaan kasvattaa ja kovalla isän kädellä rangaista synneistään! Ei ollut keskiajalla tällaista ongelmaa, muttei ollut bolshevismiakaan vaan vankka yhteiskunnallinen järjestys, josta mallia myös nyky-yhteiskuntaan on otettava...

Romppainen oivalsi varsin pian ettei kyseisestä kirjasta olisi kovinkaan paljoa hyötyä hänen tutkimustyössään, vaikka hän olikin kuolla nauruun kirjaa lueskellessaan. Hän tarttui toiseen kirjastosta löytämäänsä kirjaan, joka oli Fernando Limattrion "Saatanan myytti, eksistentiaalismin ja maailmaan heitetty ihminen" vuodelta 1973.

Ihminen on heitetty maailmaan vailla toivoa, ilman tietoa tarkoituksesta, Descartesin jälkeen epävarmana ulkomaailman olemassaolosta, Nietzschen jälkeen vailla arvopohjaa... Fascismin joukkoliike riisti uskon moraaliin, monien näkemyksien mukaan myös käsitys yhteiskunnan mahdollisuudesta joutui tulikokeeseen. Kapitalistiset yhteiskuntasuhteet määrittävät ihmisarvoa ja arkielämää. Millaisesta myytistä meidän on modernin kapitalistisen yhteiskunnan puristuksissa etsittävä ihmiselle määritelmää? Vastaus on: Saatanan myytistä.

Romppainen kyllästyi varsin pian tähänkin lässytykseen. Hän tarttui kolmanteen kirjastosta löytämäänsä kirjaan, Metalfreax-lehden julkaisemaan teokseen "Speed Satan and Metal Devils."

Speed Satan and Metal Devils oli ensimmäinen heavy metal- bändi, joka todella yhdisti Motörheadilta lainatun nopean rock'n'roll-musiikin, Black Sabbath-tyyppiset riffit ja saatananpalvonnan. Kuten bändin niitteihin ja nahkaan pukeutunut laulaja Luv M. Devil sanoi: "Me emme pelkästään rokkaa. Me rokkaamme vitun sydämenne ulos!"

Nyt Romppaista alkoi todella vituttaa. Hän paiskasi kirjan seinään. Hän oli selvästi juopotellut liikaa viime aikoina kun ei osannut akateemisesta sivistyksestään huolimatta valita edes täysjärkisiä kirjoja. Hän oli jo luopunut toivosta mutta päätti yrittää vielä kerran. Hän otti neljännen ja viimeisen kirjastosta löytämänsä opuksen, kummallisen vähintään sata vuotta vanhan kirjan, jonka kannessa luki kulunein germaanisina aakkosin: "Hullun Arabi Abdul Al-Azharedin Kirjoittama Kuolleiden Kirja Necronomicon Kolmannentoista Asteen Tietäjä Huuto-Virtasen Suomen Kielelle Kääntämä." Varmaankin vielä pahempaa paskaa, arveli Romppainen avatessaan kirjan satunnaisesta kohdasta.

Kuolevainen! Kun kutsut NYARLATHOTEPIN pidä huolta siitä, ettei seurassasi ole neitsyitä, sillä neitsyen monimuotoinen NYARLATHOTEP vie mukanaan ja tekee hänestä synkän morsiamensa! SYNKKÄ MORSIAN PALAA TAKAISIN JA KUULET HÄNEN HUUTONSA YÖLLÄ JA PEILIN TAKAA! SYNKKÄ MORSIAN ON PORTTI NYARLATHOTEPISTA KAIKKIALLE MINNE LIIKUT! Maalaa pentagrammisi porton verellä joka on vuotanut täysikuun aikaan ja leikkaa korvasi irti, sillä NYARLATHOTEP puhuu miljoonalla kielellä hunajaisemmin kuin kaukaisen saaren nymfit ja

samalla kuiskuttaa korvaasi kammottavia asioita, jotka vaivaavat sinua synkkinä öinä kuolemaasi asti ja sen jälkeenkin! Puhkaise silmäsi, sillä NYARLATHOTEPIN ulkomuoto on kamala katsoa niin että hulluus ja kauhu valtaa mielesi ja samalla niin kaunis että rakastut häneen ja olet ikuisesti hänen lumoissaan! Tuki nenäsi kiehuvalle kynttilänvahalla sillä NYARLATHOTEPIN tuoksu on sekä kedon kukkien kiihottava tuoksu että mädäntyvien ruumiiden kammottava löyhkä!

Jostain syystä Romppainen alkoi voimaan erittäin pahoin. Häntä suorastaan huimasi ja hän tunsu kosmisen yksinäisyyden vaivaavan itseään. Hän tunsu hetken ajan olevansa hyvin pieni ja hyvin yksinäinen olento erittäin kaukana maailmankaikkeuden keskuksesta. Ulottuvuudet alkoivat kuoriutumaan auki hänen ympärillään, mutta pinnistäen kaiken tahdonvoimansa hän pystyi palaamaan normaaliin avaruus-aika-jatkumoon. Romppainen oli aivan varma, että huoneessa oli joku ja veti aseensa esille. Hän pyöri hetken ajan ympäriinsä aseensa kanssa, koska oli varma että kuuli rapinaa ja näki jotain silmäkulmastaan. Lopulta hän ei kuitenkaan löytänyt huoneestaan mitään outoa. Hän oli kuitenkin varma, että huoneessa haisi oudolle, jotenkin suitsukkeelle... Tai mädäntyneelle ruumiille. Lopulta Romppainen päätteli, että oli yksinkertaisesti kuluttanut liikaa kahvia ja tupakkaa kirjoja lukiessaan ja päätti lähteä kävelylle. Kävellessään ulos ovesta hän oli varma, että kuuli oudon imelän ja kauniin, samalla kuitenkin kammottavan ja käskevän äänen kuiskaavan nimeään...

Romppainen karisti synkät epäilykset mielessään kävellessään Sörnäisistä kohti Hakaniemen toria. Helsinginkadun spurgujen katseleminen helpotti huomattavasti hänen oloaan. Loppujen lopuksi katujen rappioalkoholistit olivat juuri niitä ihmisiä, jotka todella osasivat ottaa elämästä ilon irti.

Kun Romppainen lähestyi Hakaniemen toria hän näki, että paikalla oli jonkinlainen vasemmistomielenosoitus. Romppainen piti mielenosoituksista, vaikka hän olikin sitä mieltä että ne olivat täysin epätoivoinen poliittisen toiminnan muoto. Surkeat mielenosoittajat yrittivät kiinnittää median ja poliittisen valtaeliitin huomion itseensä sen sijaan, että olisivat ryhtyneet aseelliseen kapinaan ja kaapanneet vallan!

Tullessaan lähemmäksi Romppaisen kiihko kasvoi! Hän havaitsi, että kyseessä olikin jonkinlainen natsipropagandatilaisuus jossa demarien puolifasistiset puoluepamput kalastelivat ääniä työttömien ryysyprolejen laumalta! Tilanne vaati anarkistista Romppaista suoraan toimintaan. Hän käveli työttömien ryysyproletaarien laumaan aivan lähelle lavaa, jossa demaripuolueen führer Aatu Hilleri piti puhettaan:

- Työläiset! Sosiaalidemokraattinen puolue on luvannut parantaa asemaanne leikkaamalla työvoimakustannuksia, jotta työtä voitaisiin tarjota enemmän! Tarvitaan myös laajaa veroaletta, jotta työvoiman palkkaaminen tulisi kannattavaksi ja kansalaisten ostovoima kasvaisi - näin saamme lisää työpaikkoja! Kun työnteosta tehdään houkuttelevaa voimme laskea veroja entisestään, sillä työttömien kannattaa siirtyä sosiaaliturvalta töihin! Matalapalkkaisten palvelualan työpaikkojen tarjonta tulee kasvamaan ennennäkemättömiin mittasuhteisiin!

Romppainen ei enää kestänyt vaan möläytti:

- Painu helvettiin, demarifasisti! Sosiaalidemokratia voitelee kapitalismin helvetinkoneen työväenluokan suostumuksella!

Proletaarit heräsivät lamaannuksesta ja alkoivat huutelemaan rivouksia sosiaalidemokraateille ja paikalla oleville mellakkapoliiseille. Jossain väkijoukon reunalla oli kahinaa poliisien ja paikalla olevien proletaarien välillä. Romppainen oivalsi tilaisuutensa tulleen ja hyppäsi puhujanlavalle sysäten äimistyneen Aatu Hillerin alas lavalta. Hän karjui kaikin voimin mikrofonin:

- Työläiset! Sosiaalidemokratia on porvarillinen salajuoni teitä vastaan! Anarkia on työväenluokan valinta - aloittakaa aseellinen kapina!

Proletaarien purnaaminen muuttui avoimeksi mellakaksi. Romppainen ilahtui nähdessään, kuinka mellakkapoliiseja ja sosiaalidemokraatteja hakattiin maahan kaikkialla Hakaniemen torilla. Erityistä nautintoa Romppainen tunsi nähdessään, miten kansallis-sosiaalidemokraattien johtajaa Aatu Hilleriä pyöritettiin ryysyprolejen toimesta. Hän oli kuitenkin nyt suorittanut anarkistiagitaattorin velvollisuutensa ja käytti kaiken taitonsa livahtaakseen pois paikalta mahdollisimman nopeasti ja huomaamattomasti.

Kotimatalla Romppainen oli poikkeuksellisen hyvällä tuulella. Hän investoi hieman ennakkopalkkioitaan maukkaaseen pihviin työväenluokkaisessa ravintolassa. Mutustellessaan pihviä hän muisti erään tutkimusmetodin, jota ei ollut vielä soveltanut. Romppainen oli vanhanaikainen kirjallisuusmies, joka ei ymmärtänyt paljonkaan tietokoneista. Hän kuitenkin tunsi Igor-mysterion ajalta erään tietokonehakkerin, joka oli hänelle velkaa palveluksen.

Päästyään toimistoonsa Romppainen lähetti sähköpostia Y2K-nimisen hakkerin huippusalaaiseen osoitteeseen:

Etsisitkö tietoa Sami Similä-nimisestä henkilöstä? Hän opiskelee filosofiaa, on kiinnostunut synkähköstä musiikista ja käy mielellään Musta Kuu-nimisellä klubilla.

Odotellessaan vastausta Romppainen lueskeli vanhoja kriminologiaa käsitteleviä lehtiä. Hän oli selaillut yhden vuosikerran läpi kun vastaus saapui:

Löysin Sami Similän kotisivut. Niiltä ilmenee, että hän opiskelee filosofiaa, on kiinnostunut synkähköstä musiikista ja käy usein Musta Kuu-nimisellä klubilla. Mitä helvetin järkeä tässä "palveluksessa" oli?

Romppainen oli hieman hämmentynyt. Joka tapauksessa oli jo aika hiipiä Helsingin öisiä katuja pitkin Musta Kuu-klubille.

Mutta ensin Romppainen valmistautuisi asiaankuuluvalla tavalla.

Mustan Kuun Klubi

Romppainen oli pukeutunut punk-vuosiansa alakulttuuriseen asuun. Hänellä oli sininen, niiteillä varustettu nahkatakki, jonka selässä luki "Kaaos" ja "Rattus", ja jonka hihaan oli kiinnitetty anarkistimerkki. Hänellä oli päällään repaleinen Dead Kennedys t-paita. Jaloissaan hänellä oli repaleiset pillifarkut, jotka oli tuhrittu maalilla sekä valtavat maihinnoususaappaat.

Asukokonaisuus oli noin viisitoista vuotta vanha ja aivan liian pieni huomattavasti parikymppistä persoonaansa tukevammalle Romppaiselle. Hän oli kammannut tukkansa pystyyn käyttäen kiinneaineena kananmunaa. Kaiken lisäksi hän oli tuntenut suurta tuskaa tunkiessaan hakaneulan nenänsä läpi, sillä reikä oli ollut yli kymmenen vuotta ummessa. Itse asiassa hänen nenästään vuosi verta, mitä Romppainen piti melko sairaan siistinä. Kaiken kaikkiaan Romppainen tunsii olevansa täynnä nuoruusvuosiensa energiaa, kapinaa ja elämäntapaa. Käytännössä hän näytti mielisairaalaista karanneelta mumolta, joka oli eksynyt väärään paikkaan.

Kaikki muut ihmiset olivat pukeutuneet mustaan. Itse asiassa he olivat myös värjänneet kasvonsa valkoisiksi ja huulensa ja tukkansa mustiksi. He näyttivät vampyyrin ja transvestiitin sekoituksilta. He katselivat hardcorepunk-Romppaisen keski-ikäistä ja tyyliäjäutonta olemusta avoimen ilkeän ja ylimielisen huvittunein ilmein.

Romppainen oli hieman hämmäntynyt. Tällaista nykynuorten kulttuuri olikin? Itse asiassa Romppaisella oli harmaa aavistus, että jotain vastaavaa oli ollut hänenkin nuoruudessaan. Ainoa alakulttuurin virtaus jota Romppainen oli koskaan varsinaisesti ymmärtänyt oli kuitenkin 80-luvun hc-punk. Siirryttyään yliopistolle Romppainen oli luopunut punk-tyylistään ja omaksunut intellektuellin elkeet, boheemin elämäntavan ja marxilaisen teorian alkeet. Myöhemmin Romppainen oli kuitenkin palannut nuoruutensa anarkistiseen ajatteluun, sillä hän oli ymmärtänyt marxilaisuuden pohjimmiltaan totalitaristisen luonteen. Igor-mysteerion myötä Romppaisen oivallus olikin johtanut Neuvostoliiton ja kansainvälisen kommunistisen liikkeen lopulliseen romahdukseen. Seuraavana elämäntehtävänsä virstanpylväinä hän näki uusliberaalin riistokapitalismin ja edustuksellisen oligarkian lopullisen tuhon.

Romppaisen täytyi päästä eteenpäin tutkimuksissaan. Hän käveli savuisen klubin lävitse kohti baaritiskiä. Itse asiassa Romppainen alkoi jo pitää klubilla liian kovaa soivasta teollisuusmusiikista.

Baarimikko oli pukeutunut jonkinlaisiin ketjuihin. Romppainen pyöräytti miehelle satasen ja kysyi:

- Tunnetko Mirkan?

Mies mulkaisi Romppaista pahanilkisesti ja viittasi nurkkapöytää kohti. Romppainen näki, että pöydässä istui kaksi miestä ja yksi nainen. Koko joukko oli pukeutunut mustiin. Toinen miehistä oli hyvin laiha ja pitkätukkainen, toinen oli kalju, kookas ja lihaksikas. Romppaisen koko huomio kiinnittyi kuitenkin pöydässä istuvaan nuoreen, laihaan naiseen. Tytön pitkä musta tukka oli tupeerattu. Hänen aistilliset huulensa oli värjätty mustiksi ja kasvojen surulliset ja kauniit piirteet saivat morbidia sävyä valtavasta määrästä valkoista puuteria. Tiukka nahkakorsetti korosti tytön rintoja ja kapeaa vyötäröä. Rintojen välissä roikkui hekumallisesti väärin päin käännetty risti. Tyttö herätti välittömästi Romppaisessa eroottista mielihyvää. Hän hortoili lumoutuneena tytön pöytään, istui vapaalle tuolille ja mutisi epäselvästi:

- Hei, olen Romppainen. Oletko Mirka, Samin tyttöystävä?

Romppainen tuijotti lumoutuneena tytön surumielisyyttä ja viisautta kuvastaviin vihreisiin silmiin, joita ympäröivät kauniit pitkät silmäripset. Hän kuvitteli uivansa maailmankaikkeuden alkumeressä, roikkuvansa afrikkalaisen maaäidin rintojen välissä tai olevansa Egyptin muinainen faarao kuningattarensa rinnalla. Romppainen oli rakastunut. Eroottiset fantasiat, mystinen kaipuu ja romanttiset kuvitelmat täyttivät hänen mielensä.

Aivan liian nopeasti Romppaisen herätti venäläisellä korostuksella muriseva pelottavan tuttu ääni:

- Njet. Hän olla nyt minun tyttöystävä. Taas me tavata, Romppainen, sinä aina tunke nenä väärä aika, väärä paikka!

Kylmät väreet kulkivat Romppaisen peräaukosta hänen hiuksiinsa asti. Hän vilkaisi sivulleen ja näki ensimmäistä kertaa kunnolla pöydässä olevan mustiinpukeutuneen kaljun jättiläisen. Patukka-Pavel!

Romppainen lähti juoksemaan, mutta törmäsi tuttuihin venäläisiin merimiehiin, jotka olivat pukeutuneet tällä kertaa tiukkoihin, vartalonmyötäisiin mustiin asuihin. Merimiehet tarttuivat Romppaiseen ja tunkivat rätin hänen naamaansa. Kloroformia, Romppainen ajatteli tajuntansa sumetessa.

Bondage & S/M

Romppainen heräsi jonkinlaiseen tärinään. Hän raotti varovasti silmäkulmaansa ja näki yhden merimiehistä, joka keskusteli venäjäksi toisen miehen kanssa. Romppainen päätteli olevansa autossa, sillä hän kuuli moottorin äänen ja kuuli auton liikkeen. Ilmeisesti hän oli pakettiauton takaosassa, tai ainakin sille näytti. Venäläiset olivat huolimattomia: he eivät selvästikään olleet käyttäneet tarpeeksi kloroformia ja eivät olleet tajunneet sitoa Romppaista luullessaan kahden vartijan ja kloroformin kykenevän pitämään häntä aloillaan. Väärin.

Romppainen oli viisastunut edellisen kerran kokemuksestaan. Raskaan, kainalokoteloon työnnetyn magnumin sijasta hän oli sitonut käteensä pienen asekotelon, johon oli työntänyt pienen .22-kaliiberisen pistoolin. Venäläiset eivät olleet löytäneet asetta hänen raskaan punk-nahkatakkinsa alta. Sitä he tulisivat katumaan. Romppainen pystyi vaivoin hillitsemään hihityksen, joka olisi pilannut hänen yllätysetunsa.

Romppainen veti .22-kaliiberisen pistoolin esille ja osoitti venäläistä:

- Ruki veer!

Venäläinen pölötti jotain, mistä Romppainen ei saanut selvää. Hän potkaisi miestä munille.

- Olehan hiljaa siinä. Mä en puhu venäjää.

Merimiehet olivat kookkaita, karaistuneita jätkiä. Romppainen tarkasti heidät ja löysi mielenkiintoisen kokoelman erilaisia veitsiä ja pistooleita. Hän löysi myös pussillisen valkoista jauhetta ja työnsi kaikki löytämänsä tavarat taskuihinsa, samoin kuin .22-pistoolin, jonka sijasta uhkaili nyt venäläisiä kunnon .45-kaliiberisella.

- Pitäähän miehellä iso ase olla.

Pakettiauto pysähtyi. Kolmas venäläinen tuli avaamaan takaluukkua ja äimistyi nähdessään Romppaisen. Mies yritti vetää aseensa esiin, jolloin Romppainen ampui varoituslaukauksen miehen pään yli. Mies tipautti aseensa ja nosti kätensä ylös.

- Tulehan kyytiin sieltä.

Merimiesten mulkoillessa Romppaista pakettiauton takaosassa Romppainen mietti, mitä tekisi myöhempien aikojen homo sovieticuksille. Olisi kivaa pitää vähän hauskaa.

- Sidohan tuo toinen.

Hän määräsi yhden merimiehistä sitomaan muut. Merimiehet ymmärsivät ilmeisesti täydellisesti Suomea. Lopuksi hän satoi itse vapaana olevan merimiehen ja tarkisti, että kaksi muuta oli sidottu kunnolla. Tämän jälkeen hän käveli auton ohjaamoon ja virnisti tyytyväisenä huomattaessaan merimiehen jättäneen avaimet virtalukkoon.

Merimiehet olivat ajaneet hänet jonkinlaisen kauppalaivan luokse satamaan, mikä ei tietenkään ollut ihme. Romppainen teki mentaalisen muistiinpanon: aluksen nimi oli Mussorski.

Yllättäen keltainen lada liukui uljaasti esiin satamarakennusten takaa. Lada pysähtyi jonkin matkaa Romppaisen pakettiauton eteen ja Patukka-Pavel astui ulos autosta. Pavelin kävellessä kohti Romppaisen autoa hän käynnisti moottorin ja kaasutteli kohti ladaa. Ja uudestaan! Pavelin ilme oli kauhistunut hänen nähdessään autonsa runttaantuvan. Romppainen hihitti hysteerisesti ja peruutti jonkin matkaa, kaasutti ja runttasi Pavelin ladan entistä pahempaan kuntoon.

Pavel toipui hämmästyksestään ja veti aseensa esille. Hän laukoi kohti hullusti kaahaavan Romppaisen pakettiautoa. Romppaiseen ei osunut, mutta lasinsirpaleita lensi hänen päälleen. Hän päätti ottaa uuden kohteen. Romppainen lähti kaahaamaan kohti kauhistunutta Pavelia, joka tyhjensi Romppaiseen osumatta aseensa lippaan pakettiautoon. Pavel lähti juoksemaan kauhuissaan Romppaisen kaahatessa hänen perässään. Juuri kun Romppaisen auto oli syöksymässä hänen päälleen Pavel pääsi suojaan avoimeen varastorakennukseen. Koska Pavel oli livahtanut pakoon Romppainen päätti huvitella hänen lakeijoidensa kustannuksella. Hän keksi idean. Ensin olisi kuitenkin käytävä kotona hakemassa vaseliinia, sillä mikään sadistinen hirviö Romppainen ei ollut ja hän tahtoi lievittää merimiesten kärsimyksiä. Romppainen oivalsi kuitenkin, ettei koti välttämättä ollut kovinkaan turvallinen paikka, sillä Pavel ja muut tietäisivät kyllä, missä hän asui. Nyt oli aika selvittää välit lopullisesti Pavelin ja Venäjän valtion kanssa, ja Romppainen päätti hakea vaseliinit nopeasti ja varovaisesti kotoaan.

Päästyään kotiovelle asti Romppainen kuuli naisen äänen:

- Romppainen!

Romppainen näki kommandopipoon sonnustautuneen hahmon kävelevän itseään kohti. Samalla joku iski häntä takaapäin. Romppainen menetti tajuntansa.

Romppainen heräsi alastomana sidottuna selkä alaspäin jonkinlaiselle pukille. Hän näki edessään entisen tyttöystävänsä Marian, joka oli pukeutunut jonkinlaiseen militantin radikaalin mellakka-asuun. Lisäksi ennen niin hempeä Maria oli ajellut tukkansa kaljuksi. Romppaisen ympärillä seisoj joukko toinen toistaan radikaalimman näköisiä naisia. Huomatessaan Romppaisen heränneen Maria alkoi saarnaamaan:

- Romppainen, sinä sovinistisika! Ei ole tarpeellista käsitellä suhteemme loppumisen synkkiä yksityiskohtia, jotka niin hyvin paljastavat patriarkaatin todellisen luonteen. Minä ja feministitoverini aiomme kuitenkin antaa sinulle opetuksen. Me olemme naiset pornografian puolesta-ryhmä ja aiomme antaa sinulle opetusta tulevan matriarkaatin todellisesta luonteesta. Ensin poltan haisevat sovinistinvaatteesi symbolisoidakseni aikaisemman minäsi kuolemaa ja uuden alkua. On sinällään huvittavaa, että olet pukeutunut punkkariksi, epäilemättä vietelläksesi nuoria punk-tyttöjä patriarkalisiin valheisiin!

Romppainen huomasi, että lattialla oli jonkinlainen tynnyri, jossa hänen vaatteensa nyt olivat. Maria kaatoi tynnyriin sytytysnestettä ja sytytti tulitikun.

- Ei, ei! Siinä on monta vuotta suomalaisen punk-alakulttuurin historiaa!

Julmasti hymyilevä Maria tipautti tulitikun tynnyriin ja liekit söivät Romppaisen punk-nuoruuden. Kyynel vierähti Romppaisen silmäkulmasta hänen muistaessaan kaikki nuo kerrat, jotka hän oli juonut kiljua punk-asussaan.

- Siskot! Kun sovinistisian menneisyys on liekeissä on aika vihkiä hänet matriarkaatin todellisuuteen!

Naiset alkoivat riisumaan asujaan. Romppainen ei voinut hillitä itseään suurimman seksuaalifantasiansa toteutuessa, ja hänen slabansa jäykistyi valtavaan erektioon, jonka päälle yksi feministeistä rullasi kondomin. Ensimmäiseksi Romppaisen päälle hyppäsi pitkä ja pienirintainen feministi, joka pomppi antaumuksellisesti Romppaisen päällä, kunnes Romppainen kuvitteli olevansa ameeba alkumeressä. Romppainen tunsu saavansa orgasmin samanaikaisesti ensimmäisen feministin kanssa.

Ensimmäinen feministi laskeutui tyytyväisenä Romppaisen päältä. Romppainen katseli huolissaan kutistuvaa penistään, mutta Maria tuikkasi hänen käteensä injektioruiskulla.

- Älä huolestu, sovinistisika. Tässä on erittäin paljon viagraa ja sopiva tujaus ecstasya. Tämä erikoissekoitus saa sinut jaksamaan oppitunnin loppuun asti.

Seurasi muutamia alkukantaisen kiihkeitä hetkiä, joista Romppaisella oli myöhemmin vain hyvin epämääräisiä muistikuvia. Joka tapauksessa voidaan sanoa, että Romppainen muisteli epämääräisiä mielikuviaan näistä ohikiitävistä hetkistä monia kertoja päivässä elämänsä loppuun asti, ja ne olivat hänen mielessään vuonna 2052, kun hän lopulta kuoli kunnioitettuna kansallissankarina Meilahden sairaalassa itkevien lastensa ja lastenlapsiensa ympäröimänä, koko kansakunnan surun saattelmana.

Romppainen ei ollut tiennyt sisältävänsä niin siemennestettä, sillä sitä tuntui valuvan litratolkulla feministien kiihottaviin pimpsoihin työnnettyihin kondomeihin.

Ankaran koulutuksen jälkeen feministit antoivat Romppaiselle kotiläksyksi Valerie Solanaksen SCUM-manifestin. Romppaisen tehtävänä olisi pitää esitelmä SCUM-manifestin sisällöstä kaksi päivää myöhemmin järjestettävässä opintopiirissä, jossa feministit kouluttivat ex-poikaystäviään tulevaa matriarkaattia varten. Tämän jälkeen Romppainen pitäisi julkisen itsekritiikin, jossa tunnustaisi olleensa taantumuksellinen sovinistisika, mutta ymmärtäneensä nyt virheensä, jota katui syvästi, ja uudestisyntyneensä matriarkalisen järjestyksen vakaumuksellisena kannattajana.

Koska Romppaisen vaatteet olivat palaneet hän sai asukseen erään feministiryhmän tukevamman jäsenen vanhan kukkamekon. Feministien mielestä oli juuri sopivaa, että Romppainen joutuisi esiintymään julkisuudessa naiseksi pukeutuneena. Se saisi hänet ymmärtämään eräitä olennaisia asioita patriarkalisen sorron luonteesta. Itse asiassa he menivät niin pitkälle, että tuhrivat Romppaisen kasvoja huulipunalla, puuterilla ja mascaralla. Tämän jälkeen he antoivat Romppaisen tavarat takaisin, vaikka takavarikoivat osan Romppaisen aseista omaa radikaalia toimintaansa varten.

Tyytyväinen ja erittäin iloinen Romppainen lähti kävelemään feministiryhmän Hakaniemessä sijaitsevasta tukikohdasta kohti kotiaan. Uusimman kokemuksensa jälkeen hän päätti muuttaa suunnitelmaansa ja käyttää vangitsemiaan venäläisiä syöttinään hankkiutuakseen lopullisesti eroon Pavelista. Kello oli yllättäen vain neljä yöllä – Romppainen oli yritetty joukkoraiskata kaksi kertaa muutaman tunnin aikana, toisella kerralla teko oli jopa viety loppuun asti. Kävellessään kotia kohti ja selvitessään pikkuhiljaa huumaavien aineiden vaikutuksesta Romppainen oli tuntemastaan feministisestä kiihkosta ja raukeasta onnellisuudestaan huolimatta suunnattoman harmissaan, sillä hänen vanhat ja rakkaat punk-asusteensa oli poltettu. Kyynel vierähti hänen poskelleen, vaikka hänen huulensa olivat yhä ekstaasin aiheuttamassa hymyssä. Edes naiseksi pukeminen ei ollut mitään historiallisten jäänteiden tuhoamisen rinnalla.

Kävellessään kohti kotia Romppainen näki hiphopparijoukon juoksevan häntä kohti pitkin katua. Romppainen tuhahti inhoten, sillä hän ei todellakaan pitänyt lökäpöksyistä, jotka kuuntelivat huonoa musiikkia ja norkoilivat kaduilla. Pian Romppainen kuitenkin näki natsiskinhead-joukon, joka ajoi hiphoppareita takaa pesismailat käsissään. Huumausaineen vaikutus katosi lopullisesti Romppaisen aivoista. Hänelle oli välittömästi selvää, että tässä poliittisessa tilanteessa hänen oli välittömästi liittouduttava hiphoppareiden kanssa. Romppainen oli fanaattinen antifasisti ja periaatteen mies, joka oivalsi tilanteen olevan oiva pienelle katutasen politiikalle. Onneksi hiphoppareilla ja skineillä ei ollut aikaa kiinnittää huomiotaan häneen ja havaita, että vanhempi rouva olikin lihava transvestiitti, sillä silloin nuorisoryhmät olisivat voineet keksiä että niillä oli yhteinen vihollinen.

Kun skinit juoksivat Romppaisen ohi hän kamppasi viimeisenä tulleen natsiskinin ja veti aseensa esille.

- Suu auki, lapinpolttajien palvoja!

Äimistynyttä skiniä ei täytynyt kahdesti kehoittaa, sillä hänen suunsa oli jo ammoltaan valtavalla pistoolilla sojottelevan ruman ja lihavan transvestiitin kampattua hänet. Romppainen tunki pistoolin piipun skinin suuhun. Muut skinit olivat huomanneet, mitä oli tapahtunut ja alkoivat tulemaan Romppaista kohti.

Romppainen avasi SCUM-manifestin satunnaisesta kohdasta ja alkoi lukemaan sitä ääneen tarkkaillen kuitenkin skinien liikkeitä.

Sota: Miehen tavallinen tapa saada hyvitystä siitä, ettei ole nainen, nimittäin Suuren Aseen laukaiseminen, on täysin turhauttavaa, sillä hän voi laukaista sen vain muutaman kerran; joten mies laukaisee aseensa todella valtavassa mittakaavassa, ja todistaa koko maailmalle että hän on "Mies". Koska miehellä ei ole myötätuntoa eikä kykyä empatiaan tai ystävyyteen, hänen miehuutensa todistaminen on loputtoman monen elämän silpomisen ja kärsimyksen arvoinen, mukaan lukien hänen omansa – miehen elämä on armotonta, hän kuolee mieluummin kunniakkaasti kuin raataa vielä yli viisikymmentä vuotta.

Luettuaan otteen Romppainen tyhjensi lippaan skinin päähän. Skinhead-idiootin hämmästyttävän pienet aivot levisivät verisenä mössönä pitkin työväenluokkaista Hakaniemeä. Romppainen tunsi suorastaan seksuaalista kiihkoa eliminoituaan äärioikeistolaisen pellen, joka nosti sosiaalitoimistosta yhteiskuntaluokkansa kovalla työllä tekemää rahaa. Muut skinit juoksivat kauhuissaan pakoon, eivätkä pysähtyneet ennen kuin useampien kilometrien jälkeen. Romppainen lähti vihellellä kävelemään kohti kotia. Loppujen lopuksi tämä oli ollut aivan ihana päivä. Pakettiautokin oli yllättävää kyllä vielä paikallaan – ilmeisesti Pavel ei ollut tänään erityisen älykkäällä tuulella. Romppainen avasi luukun, vapautti yhden venäläisistä ja pakotti hänet vastalauseista huolimatta vaihtamaan vaatteita kanssaan. Kaksi muuta sidottua merimiestä hihittivät hysteerisenä suukapuloistaan huolimatta. Tämän jälkeen Romppainen löi alun perin venäläiseltä riistämänsä tyhjän aseensa transvestiitiksi pukemansa merimiehen kouraan. Merimies katsoi asetta hölmistyneenä, osoitti sillä Romppaista ja painoi liipaisinta. Mitään ei tapahtunut. Romppainen osoitti miestä omalla .22-kaliiberisellä aseellaan, joka oli ladattu.

- Tämä on ladattu. Alahan nyt laputtaa siitä!

Transvestiittimerimies lähti juoksemaan päättömästi murha-ase kädessään. Romppainen ei olisi voinut olla huvittuneempi. Hän hyppäsi pakettiauton ohjaamoon ja lähti ajelemaan ympäriinsä Helsingin kaduilla, sillä Pavel saattaisi tulla kolkuttamaan kotiovelle eikä Romppainen ollut vielä tietoinen siitä, miten hankkiutuisi eroon venäläisistä merimiehistä.

Paha Romppainen, hyvä Romppainen

Romppainen heräsi iltapäivällä pakettiautosta. Hän oli kaahaillut koko yön ympäri Helsingin katuja ja pysäköinyt lopulta syrjäiselle parkkipaikalle ottaakseen torkut.

Romppainen lähti taas ajamaan ja väänsi radion päälle kuullakseen sopivaa kruisailumusiikkia. Radiosta tuli kuitenkin uutisia, jotka kulkivat Romppaisen tajunnan lävitse mitään koskettamatta. Lukuunottamatta viimeistä uutista, jolle oli annettu poikkeuksellisen paljon tilaa lähetyksessä:

Poliisi ampui 22-vuotiaan helsinkiläismiehen murhasta epäillyn miehen eilen Hakaniemessä. Tunnistamaton, naiseksi pukeutunut mies oli pysäyttänyt nuorisjoukon ja ampunut summanmutikassa yhden nuorista. Ennen kylmäveristä murhaa naiseksi pukeutunut mies oli huutanut feministisiä iskulauseita. Poliisi löysi aseistautuneen miehen varsin nopeasti ja joutui ampumaan miehen itsepuolustukseksi hänen avattuaan tulen. Murhamiehen henkilöllisyyttä ei ole vielä tunnistettu, mutta poliisin mukaan on ilmeistä, että hän oli normaaliin yhteiskuntaan sopeutumaton vaarallinen psykopaatti, häikäilemätön poliittinen radikaali ja seksuaalinen perversikko, josta oli hyvä päästä eroon. Poliisin mukaan on myös mahdollista, että murhamies oli ulkomailta, mikä selittäisi poliisin mukaan teon poikkeuksellisen väkivaltaisen luonteen. Poliisin mukaan murhattu 22-vuotias mies oli kunnollinen, isänmaallinen ja lainkuuliainen nuori, joka kuului maamme nuorison parhaaseen osaan. Poliisi aikoo kunnioittaa nuoren miehen hautajaisia paraatiasussa. Poliisi kehottaa myös kaikkia kansalaisia tarkkailemaan seksuaalisista perversioista tai feminismistä epäiltyjä yksilöitä lähipiirissään, sillä tällaiset yksilöt voivat olla vaarallisia. Nyt soitamme Maamme-laulun ja Finlandian psykopaatin murhaaman nuoren isänmaallisen miehen muistolle.

Romppainen oli huvittunut. Hänen salajuonensa oli onnistunut. Samalla uutiset vahvistivat monia asioita, jotka hän oli aina tiennyt poliisin ja median luonteesta. Kun Maamme-laulu alkoi soimaan, Romppainen vaihtoi kanavaa. Seuraavalta kanavalta tuli kuitenkin aivotonta teknopop-musiikkia ja Romppainen pyöritteli taajuuksia. Jokaiselta kanavalta tuntui tulevan mainoksia, hallituksen propagandaa tai teknopoppia. Romppainen menetti hermonsensa. Hän veti aseensa esille ja ampui radion. Miellyttävä hiljaisuus vallitsi autossa Romppaisen huristellessa päämäärättömästi ympäriinsä.

Romppainen yritti pohtia, miten selviytyisi Pavelin porukasta. Kaikesta pohdinnastaan huolimatta hän ei keksinyt yhtään mitään. Lopulta Romppainen antoi periksi kurnivalle nälän tunteelleen ja ajoi huoltoasemalle, tankkasi autonsa ja käveli huoltoaseman ravintolaan tilataksaan kunnan pihvin.

Nautiskellessaan hieman härskiintyneessä rasvassa uivasta puoliraa'asta häränlihapihivistään Romppainen sai loistavan idean. Syötyään pihvinsä hän käveli huoltoaseman kaupan puolelle ja osti pipon. Romppainen oli jo matkalla takaisin autoonsa, kun hän muisti venäläiset merimiehet. Romppainen käveli takaisin huoltikselle ja osti kaksi purkkia hernekeittoa, purkinavaajan ja lusikan.

Romppainen ajoi autonsa syrjäiselle paikalle ja meni auton takaosaan. Hän avasi hernekeittopurkin ja riisui toisen merimiehen suukapulan. Romppainen vei kylmää hernekeittoa täynnä olevan lusikan merimiehen nenän eteen.

- Otahan tästä. Kasvaa sinustakin iso mies.

Merimies piti suutaan kiinni, eikä suostunut syömään hernekeittoa. Toinen merimies katseli kalvenneena vierestä.

- Otahan siitä nyt hernekeittoa, helkkari. Suu auki nyt vaan!

Merimies ei Romppaisen maanittelusta huolimatta avannut suutaan. Lopulta kyllästynyt Romppainen paiskasi hernekeittopurkit syrjään, laittoi miehen suukapulan takaisin ja palasi ohjaajan paikalle. Hän leikkasi pipoon silmänreiät ja otti torkut.

Romppainen heräsi sopivasti auringon jo laskettua. Hän lähti ajelemaan kohti satamaa. Saavuttuaan Mussorski-alukselle Romppainen veti inspiroidun kommandopipon päähänsä, otti aseet molempiin käsiinsä ja käveli kohti alusta. Venäläinen merimies juoksi aluksen laskusillalta häntä kohti. Romppainen ampui nopeasti ja merimies tipahti laskusillalta mereen.

Romppainen juoksi nopeasti laskusillan yli laivaan. Toinen merimies oli juoksemassa kohti aluksen perää. Romppainen tyhjensi molempien aseidensa lippaat kohti merimiestä, johon osui useampia luoteja ja hän kaatui muutamia metrejä juostuaan aluksen kannelle jättäen peräänsä verisen vanan.

Romppainen oli lataamassa aseitaan kun yksi merimiehistä ilmestyi aluksen kajuutasta AK-47-rynnäkkökivääri käsissään. Mies ampui sarjatulta ja luodit ropisivat aluksen kanteen aivan Romppaisen vieressä. Romppainen sai aseensa ladattua ja kaatoi miehen tarkalla laukauksella. Mies rojahti aluksen kannelle, johon alkoi välittömästi muodostumaan verilätäkkö. Hänen aivonsa makasivat maassa muutaman metrin päässä. Romppaisella ei kuitenkaan ollut aikaa jäädä ihastelemaan hävityksensä kauneutta, sillä oli hänellä kiireisiä tappopuuhiä.

Yhtäkkiä komentosillalta alkoi ropisemaan sarjatulta Romppaista kohti. Romppainen suojautui kansirakennelmien taakse ja kurkisti varovaisesti komentosillalle. Romppainen näki Pavelin ja aluksen perämiehen rynnäkkökiväärit käsissään komentosillan hajonneen ikkunan takana. Romppainen ampui nopeasti ja osui perämieheen, jonka aivot lensivät ympäri komentosiltaa, mutta Pavelin sarjatuliryöppy pakotti hänet suojautumaan nopeasti.

Romppainen teki voltin ja päätyi jaloilleen. Pavelin luotiryöppy ropisi häntä kohden, mutta Romppainen tyhjensi nopeasti lippaansa ja näki useiden luotien osuvan Paveliin. Veri lensi komeassa kaaressa Pavelin naulautuessa komentosillan seinään.

Romppainen latasi aseensa ja tarkasti erittäin nopeasti aluksen. Hän ei löytänyt merimiehiä, mutta havaitsi välittömästi messihallissa sijaitsevan ase- ja huumeätkön, jota tullin tolvanat eivät tietenkään olleet löytäneet. Romppainen avasi huumeätkön ja heitteli kamaa ympäri messiä. Lukuunottamatta muutamaa LSD-pilleriä, jotka Romppainen otti mukaansa.

Tämän jälkeen Romppainen juoksi komentosillalle tutkiakseen Pavelin ruumiin. Siinä, mihin Pavel oli kaatunut oli kuitenkin vain valtava verilätäkkö. Romppainen kuuli moottorin ääntä ja katsahti ulos komentosillalta. Hän näki Pavelin ajavan moottoriveneellä poispäin laivasta. Pavel oli jo kantaman ulkopuolella ja näytti Romppaiselle keskisormea.

Romppainen käveli takaisin autolle, tyhjensi aseiden lippaat ja otti oman pistoolinsa esille. Hän pakotti merimiehet nielemään LSD-pillerit, odotti pienen hetken, avasi heidän siteensä ja ojensi heille tyhjät aseet. Venäläiset merimiehet olivat täysin pihalla ja osoittelivat toisiaan ja Romppaista pistooleillaan puhuen jotain sekavaa, jonka Romppainen arveli tarkoittavan suomennettuna "Far out, man!" Romppainen lähti hiippailemaan pois paikalta, sillä poliisiautojen sireenit kuuluivat jo kaukaisuudesta.

Kun Romppainen hiippaili rahtikonttien välissä poispäin satamasta kaukaisuudesta kuului megafonin ääni:

- Täällä on poliisi! Teidät on piiritetty! Laskekaa aseenne!

Muutamia sekunteja myöhemmin Romppainen kuuli sarjan laukauksia. Sen jälkeen oli hyvin hiljaista.

Päästyään pois satama-alueelta Romppainen hyppäsi ratikkaan ja ajeli kotiinsa. Parin viime päivän työurakka oli ollut rankka ja hän päätti pitää loppuillan vapaata.

Päästyään kotiinsa Romppainen vaihtoi vaatteensa mukavampaan asuun ja kaatoi itselleen viskipaukun. Hän avasi television ja katseli uutiset. Jälleen vain yksi uutinen kiinnosti häntä:

Venäläiset merimiehet selvittelivät väkivaltaisesti välejään Helsingin satamassa. Poliisin antamien tietojen mukaan kuusi merimiestä kuoli huumeiden aiheuttamassa aseellisessa välienselvittelyssä. Merimiehet olivat Mussorski-alukselta, jota oli käytetty huumausaineiden salakuljetukseen. Kun poliisi saapui paikalle kaikki merimiehet olivat jo kuolleet. Suomen valtio on esittänyt Venäjälle epävirallisen protestin venäläisten merimiesten käytöksen johdosta.

Romppainen sammutti television, siemaisi viskiään ja alkoi lukemaan Valerie Solanaksen SCUM-manifestia. Romppainen oli erittäin kiinnostunut feministiryhmän toiminnasta ja oli päättänyt välittömästi ryhtyä feminismiin innokkaaksi kannattajaksi. Hän tahtoi sisäistää Valerie Solanaksen opit täydellisesti ja syvällisesti ennen huomista opintopiiriä. Lisäksi Solanaksen analyysi nyky-yhteiskunnasta oli hyvin tarkkanäköinen:

Elämä tässä yhteiskunnassa on, parhaimmillaankin, loputtoman tylsää ja mikään yhteiskunnan osa-alue ei ole missään mielessä naista kiinnostava. Kuitenkin on jäljellä naisia, jotka ovat tarpeeksi yhteisöllisiä, vastuuntuntoisia ja seikkailunhaluisia kumotakseen hallituksen, tuhotakseen rahatalouden, järjestääkseen tuotannon täydellisen automaation ja tuhotakseen miessukupuolen.

Romppainen oli 110-prosenttisesti samaa mieltä. Todellisuudessa Romppainen oli tehnyt suuren palveluksen matriarkaatille eliminoidessaan patriarkaaliset merimiehet. Hän oli nyt sisäistänyt feminismin aatteen ja nukahti.

Lättäjalka tallustaa

Romppainen heräsi kännykkänsä soidessa. Hän vastasi.

- Romppainen.

- Täällä on Saara Similä. Oletteko edistyneet tutkimuksissanne?

Romppainen oli tosiaankin joutunut sekoilemaan venäläisten merimiesten ja feministien kanssa, eikä ollut ehtinyt paneutumaan murhatutkimuksiinsa. Tietenkin oli ilmeistä, että Pavelilla oli jotain tekemistä murhatapauksen kanssa, mutta millaista? Toisaalta Pavel olisi saattanut tutustua Mirkaan myös sattumalta. Kaikkiruokainen Pavel ei ollut ansainnut lempinimeään sattumalta, vaan hän oli todellakin heiluttanut patukkaansa vuosikymmenien ajan kaikilla maailman mantereilla, jokaisen sataman ja lentokentän lähistöllä, olipa hän sitten Neuvostoliiton eli Venäjän ulkoministeriön tai salaisen poliisin palveluksessa tai harrastamassa omaa liiketoimintaansa kansainvälisenä salakuljettajana, terroristina ja palkkasoturina. Pavel oli yksi vaarallisimmista miehistä maailmassa.

- Jäljitin yhtä johtolankaa, joka osoittautui sangen antoisaksi. Olen edennyt erittäin paljon tutkimuksissani.

- Unohdin mainita teille erään asian Samista. En tiedä kovinkaan hyvin hänen viimeaikaisista touhuistaan, mutta voisitte kysyä asiasta hänen tyttöystävältään Mirka Martikaiselta. Voisitte myös tutkia Samin asunnon, jonne menen tänään hakemaan hänen tavaroitaan.

- Kiitos. Olen jo tutustunut Mirkaan tutkimuksissani... Missäköhän Mirka asuu?

Saara Similä kertoi Mirkan Itäkeskuksessa sijaitsevan opiskelijasolun osoitteen. Romppainen lupasi käydä tutkimassa Samin asunnon käytyään Mirkan luona, kiitti, löi takin päälleen ja lähti matkaan.

Romppainen soitti opiskelijasolun ovikelloa. Viinanhajuinen ja possun näköinen nuori nainen, jolla oli paksut silmälasit ja vaaleanpunainen verryttelyasu tuli avaamaan oven.

- Anteeksi. Asuukohan Mirka täällä?

Pahoinvoivan näköinen nainen kalpeni silminnähden.

- Ööh... Kyllä...

- Onko hän täällä? Voisinko tulla sisään?

- Odottakaa hetki.

Tyttö käveli sisään. Romppainen kuuli hiljaista keskustelua, jonka jälkeen kuului huuto.

- IDIOOTTI! TIETENKÄÄN EN OLE TÄÄLLÄ!

Romppainen kuuli oven läimäyksen. Hetken päästä vaaleanpunaisiin pukeutunut tyttö tuli takaisin ovelle.

- Mirka ei ole täällä.

Romppainen tunki väkisin sisään ovesta ja työnsi nuoren naisen pois tieltään.

- Mikä näistä on Mirkan ovi?

Romppainen koputti yhtä ovea. Pinkkipossu yritti estellä häntä.

- Ei tänne noin vaan voi tulla...

- Hiljaa! Minä olen poliisi! Tässä on kyse rikosasiasta! Mikä näistä on Mirkan ovi?

Tyttö osoitti kauhistuneen näköisenä Mirkan ovea. Romppainen potkaisi oven sisään ja käveli huoneeseen, jonka seinät oli verhoiltu mustilla lakanoilla ja kauhuelokuvien ja goottibändien julisteilla. Huoneessa oli kirjahylly, pääkallo-kynttilätelineellä varustettu kirjoituspöytä, jolla paloi eksoottisen tuoksuinen suitsuke, stereot ja mustia vaatteita pursuava vaatekaappi, sekä mustilla lakanoilla verhottu sänky, jolla istui Mirka pukeutuneena mustaan pitsialusasuun. Romppainen unohti jälleen kerran hetkeksi tiukan etsivänimagonsa ja jäi tuijottamaan tyttöä lumoutuneena. Tytön sulot paljastuivat selvästi pitsin alta.

- Herra Romppainen, tapaamme jälleen kerran. Toivottavasti tapaamisestamme tulee antoisampi kuin viimeksi, sillä vaikutatte herrasmieheltä jossa on sekä tyyliä että sivistystä. Elina, miksi et kertonut että vieras oli Herra Romppainen? Herra Romppainen on aina tervetullut luokseni, sillä minulla on hänelle käyttöä. Elina, voit poistua kunhan tarjoilet meille kahvit tarkalleen kymmenen minuutin kuluttua. Sulje ovi mennessäsi, Elina.

Elina köpötteli uskollisesti pois sulkien oven perässään. Mirka käyttäytyi aristokraattisesti ja oli täysin meikattu jopa yöasussa. Hän sytytti savukkeen ja hymyili ohimenevän hetken Romppaiselle jotenkin ylimielisesti.

- Herra Romppainen, voisitteko painaa vieressänne olevan cd-soittimen play-nappulaa?

Romppainen rävelsi hetken ajan cd-soittimella ja tunsi olonsa vaivautuneeksi tytön seurassa. Lopulta hän sai soittimen toimimaan ja synkkä, eteerinen kuorolaulu valtasi huoneen. Pian kuoron seuraan liittyi sähkökitara, joka soitti hypnoottisen yksinkertaista, ilmava riffiä.

- Herra Romppainen, ojentaisitteko pöydällä olevan kirjan? Luen teille otteen, joka kenties selventää tilannetta, johon olemme vastoin tahtoaamme joutuneet.

Romppainen näki pöydällä jonkinlaisen nahkaan verhotun muistikirjan. Hän ojensi sen Mirkalle, joka etsi kirjasta oikean kohdan ja alkoi lukea.

*Pikkupoika poloinen eksyi synkkään metsään
Tapas pahan noidan jolle mahtanut ei mitään
Noita antoi mahtikäskyn pikkupoika totteli
Noidan vakoon valtavaan nyt lankesi
Noita laittoj pojan pataan siinä sitä keitteli
Puoliraakaa herkkulihaa pari päivää maisteli*

Romppaisen mieliala muuttui hämmennyksestä oudoksi apatiaksi hänen kuunnellessaan tytön kuulaan äänen lukevan lapsellista mutta karmeaa lorua. Mirka sulki kirjan.

Ovi aukeni ja Elina käveli sisään. Hän tarjoili molemmille kahvia ja poistui. He joivat kahvia musiikin soidessa taustalla. Romppainen yritti keksiä jotain sanottavaa. Kun kahvit oli juotu Mirka sanoi:

- Suosittelen, että kysytte Samin tapauksesta James Walker-nimiseltä nuorelta opiskelijalta. Hän on amerikkalainen, joka on täällä opiskelemassa. Menette olutravintola Putkeen ja olette siellä... Mirka katsoi kelloa.

- Tasan puolen tunnin päästä. Tunnistatte nuoren miehen mustasta asusta, pitkistä hiuksista ja tietystä pistävästä katseesta. Istutte hänen pöytänsä, sanotte että Mirka lähetti teidät ja tarjoatte hänelle oluen. Olette älykäs mies ja osaatte näillä ohjeilla tehdä sen, mitä teidän täytyy tehdä.

Vallitsi hetken hiljaisuus. Romppainen ei saanut vieläkään sanottua mitään.

- Mitä te vielä odotatte? Menkää!

Romppainen käveli nopeasti ulos asunnosta. Hän ehti metroon asti ennen kuin vapautui oudosta tunteestaan. Tyttö oli dominoinut häntä miten päin tahtoi. Samoin kuin junttikämpistään. Tässä oli jotain outoa, mutta Romppainen ei tiennyt mitä. Kenties suitsuke olikin jotain huumavaa ainetta tai Mirka oli jotenkin hypnotisoinut Romppaisen. Muuten tapauksessa tapauksessa olisi parapsykologis-okkulttisia aineksia!

Romppainen oli istunut metrossa muutaman asemanvälin, kun hänen eteensä istui vanha opiskeluaikojen tuttu. Romppainen tunnisti välittömästi opiskeluvuosiensa ryyppykaverin, Mika Wällärin, joka oli opiskellut sosiologiaa samaan aikaan Romppaisen kanssa. Ennen niin boheemilla Mikalla oli nyt lyhyt, pääläeltä kaljuuntunut tukka, puku, kravatti ja silmälasit. Hän puristi sylissään olevaa salkkua rystyset valkoisina.

- Hei Mika! Muistatkos vielä minut?

Mika tuijotti hetken ajan Romppaista tunnistamatta häntä. Romppainen päästi palauttaa muistot Mikan mieleen.

- Muistatkos silloin kerran kun otettiin opintolainaa ja menttiin käymään interraililla? Ne oli aikoja ne!

Mika muuttui oudon häkeltyneeksi. Hän alkoi tutisemaan kummallisesti ja puristi salkkuaan rystyset entistä valkoisempina. Romppainen päätti yrittää uudelleen.

- Muistatkos silloin kun menttiin Amsterdamiin? Huhuu, Mika?

Mika avasi salkkunsa, otti jotain asiapapereita ja alkoi lukemaan niitä pidellen niitä kasvojensa edessä niin, että peitti kasvonsa Romppaiselta.

- Hei Mika! Muistatkos silloin kerran kun käytiin sairaanhoito-oppilaitoksen bileissä?

Metro tuli juuri asemalle, Mika nousi ja juoksi nopeasti ulos metrosta sulkien juostessaan salkkunsa. Joitain asiapapereita tippui Metron lattialle.

- Mikäs sille nyt tuli?

Romppainen oli vaivautunut. Ihmiset metrossa tuijottivat häntä kuin hullua. Romppainen poimi Mikalta tipahtaneen asiakirjan metron lattialta ja huomasi sen käsittelevän jonkinlaista valtiovarainministeriön budjettiluonnosta. Romppainen heitti inhoten paperin takaisen lattialle. Lopulta metro saapui keskustaan. Romppainen käveli olutravintola Putkeen ja näki lähes tyhjän baarin yhdessä pöydässä kuvaukseen sopivan teräväkatseisen nuoren miehen, jolla oli pitkä musta tukka, musta nahkatakki ja jonkin bändin t-paita. Nuorukaisella oli edessään tyhjä oluttuoppi, hän poltti savuketta ja puhui kännykkään.

Romppainen osti tiskiltä kaksi oluttuoppia ja käveli pöytään. Nuori mies oli jo lopettanut puhelunsa.

- Hei. Mirka lähetti minut. Olet varmaankin James Walker? Saisiko olla olut?

Nuorukainen vastasi englanniksi. Romppainen huomasi, että nuori mies puhui vahvaa etelävaltioiden murretta.

- Olen James Walker ja te olette varmaankin Romppainen. Ok? Valitettavasti puhun yhä erittäin vähän suomea. Ok? Osaatte varmaankin englantia? Ok?

Romppainen nyökytteli vastaukseksi ja työnsi oluttuoppiaan nuorukaista kohti.

- Mirka kertoi että olisitte kiinnostunut toiminnastamme. Hän kertoi myös, että tutkitte Samin kuolemaa. Minun täytyy kertoa teille, että olemme täysin puhtaita Samin kuoleman suhteen. Toimme vanhan pakanallisen kulttuurin vaalimisen parissa, mutta emme suinkaan harrasta ihmishuhreja. Ok?

Romppainen ei ollut kovinkaan vakuuttunut nuorukaisen jutuista. Olihan satanistisia murhia ja haudankaatamisia tapahtunut useampiakin viime aikoina.

- Vakuuttaaksemme teidät toimintamme rehellisyydestä kutsumme teidät katsomaan järjestömme kokoontumista huomenna. Ok? Tällöin näette, että meidän toimintamme on täysin normaalia eikä siihen liity mitään outoa. Ok? Mediassa on annettu täysin väärä kuva erilaisista vaihtoehtoisista uskonnollisista liikkeistä. Ok? Minä itse olen Hermeneuttisen Saatanan Kirkon Paavi Austinin, Texasin osastossa, ja olen tullut tänne paitsi opiskelemaan, myös auttamaan suomalaisia uskontovereitäni liikkeemme perustan järjestelyssä. Ok? Autamme teitä myös mielellämme ratkaisemaan Samin kuolemantapauksen, vaikka emme tiedäkään asiasta kovinkaan paljoa. Ok?

Romppainen puhui melko huonoa englantia ja vastasi tökerösti.

- Hyvä on. Tulen katsomaan teidän tapahtumaanne. Tiedätkö mitään Samin murhaan liittyvää?

- Se Pavel, jonka kanssa Mirka alkoi seurustelemaan juuri ennen Samin itsemurhaa, siis jos se oli itsemurha, oli aika härski jätkä. Ok? Juuri siksi arvelenkin, että kyseessä oli itsemurha. Ok? Tai sitten se oli Pavel. Ok? Meidän uskontoomme se ei kuitenkaan liity. Ok? Sitä paitsi se Pavel sanoi olevansa harras ortodoksi. Ok?

- Varoitin, että tulen tarkkailemaan liikettänne hyvin tarkkaan, kunnes murhatapaus on selvitetty. Olisko teillä jonkinlaista esitettä uskonnollisesta liikkeestänne?

- Tässä on pamfletti "Saatana seksuaalisuuden ilmenemismuotona." Ok? Saatte sen ilmaiseksi hyvän tahtomme osoituksena. Me arvostamme voimaa ja näen, että olette vahva mies. Ok?

Romppainen otti pamfletin ja lupasi palata asiaan liikkeen kokouksessa myöhemmin illalla. Romppainen oli tietoinen, että tapahtuma voisi olla ansa. Hän oli juuri selvinnyt joukosta karaistuneita venäläisiä rikollisia, kai hän nyt pärjäisi myös joukolle taikauskoisia trendipellejä. Romppainen siemaisi oluensa loppuun, moikkasi satanistille ja lähti kohti päivän seuraavaa tapaamista Samin asunnolla. Romppainen käveli ratikkaan vittuntuneena siitä, että oli menettänyt ajokorttinsa rattijuopumuksen vuoksi. Samin asunto oli Hakaniemessä ja Romppainen käytti lyhyen matkan hyväkseen silmäilemällä pamflettia. Hän avasi pamfletin satunnaisesta kohdasta.

Saatana on maailmankaikkeuden perusvoima, joka ilmenee kaikessa energiana ja liikkeenä. Kristus on maailmankaikkeuden hidas lämpökuolema, joka pyrkii lopettamaan kaiken liikkeen maailmankaikkeudesta.

Saatanallinen ihminen elää energian alkulähteillä. Hän nauttii elämästään ja vahvistuu. Kristitty kieltää itsessään olevan energian, joka on kuitenkin hänen perusluonteensa. Hän kärsii ja näivettyy.

Saatanallisen perusvoima etenee ihmisessä seksuaalisuutena, joka on ihmisen perusluonne. Saatanallinen ihminen nauttii seksuaalisuudestaan ja tulee voimakkaammaksi. Hän tuo ruumiinsa heikommien nautintojen alttarille omaksi ilokseen ja muiden nautinnoksi.

Kristitty kieltää seksuaalisen perusvoimansa ja luulee saavansa siitä palkinnon kuolemansa jälkeen. Kuitenkaan kuolemanjälkeistä nautintoa ei ole; kristitty tuhlaa elämänsä ja pilaa muidenkin elämän kun ei tuo ruumistaan hekumallisten nautintojen alttarille.

Romppainen alkoi ymmärtämään, mistä liikkeessä oli todellisuudessa kyse. Hän nousi ulos ratikasta Hakaniemessä. Ukkeli seisoj ratikkapysäkillä pidellen kasaa Tulkaa uskoon-lehtiä. Romppainen sysäsi pamfletin miehelle iloisesti hymyillen.

- Ei tarvitse maksaa. Lue ja tule uskoon!

Romppainen käveli kohti Samin osoitetta. Päästyään perille hän soitti ovikelloa. Saara Similä tuli avaamaan. Nainen oli itkettyneen näköinen.

- Herra Romppainen! Hyvä, että tulitte!

Romppainen käveli sisään asuntoon ja näki, että sisustus oli paljolti samanlainen kuin Mirkan asunnossa. Suurin ero oli se, että pojan asunto oli paljon pahemmassa sekamelskassa, vaikka hänen äitinsä oli jo aloittanut siivouksen tyhjentääkseen asunnon.

Romppainen tarkasti asunnon. Merkittävin johtolanka oli valtava verilammikko makuuhuoneessa. Tosin Rouva Similä oli juuri luuttuamassa sitä pois.

Toinen johtolanka, jonka Romppainen löysi, oli puolityhjä tonnikalapurkki jääkaapissa. Murhattu nuorukainen oli siis kaikesta huolimatta syönyt tyypillistä opiskelijaravintoa. Tämä osoitti, että hän oli tuhlaannut äidiltään saamansa rahat johonkin muuhun. Romppainen etsi asunnosta huumausaineita, muttei löytänyt mitään.

Kolmas johtolanka, jonka Romppainen löysi oli kasa filosofista ja okkulttista kirjallisuutta. Romppainen arveli, että filosofinen kirjallisuus todisti, että Sami oli todellakin opiskellut filosofiaa. Okkulttinen kirjallisuus osoitti varmasti, että Sami oli todellakin kiinnostunut okkultismista, kuten oli väitetty. Romppainen oli tyytyväinen. Hänen päättelykykynsä oli pettämätön.

Neljäs ja mielenkiintoisin johtolanka oli Samin tietokone. Romppainen käynnisti sen ja ruudulle ilmestyi kysymys: *Salasana?*

Romppainen pohdiskeli jonkin aikaa ja kirjoitti: *Mirka*. Ensimmäinen arvaus osui oikeaan ja Romppainen pääsi tutkimaan Samin tiedostoja. Lopulta hän löysi koneelta kuitenkin vain huonoja, rappioromanttisia runoja ja joitain filosofisia esseitä. Hän oli räpläämässä tietokonetta, kun huomasi että yhdessä kirjoituspöydän laatikoissa oli verisiä kädenjälkiä. Romppainen otti suurennuslasin taskustaa ja huomasi, että verijäljessä ei ollut lainkaan sormenjälkiä. Joku oli siis avannut laatikon hanskat kädessään. Romppaisen mielestä tämä todisti lopultakin, että kyseessä oli murha.

Romppainen ei nimittäin ollut tästä tosiseikasta alun perin lainkaan vakuuttunut. Hän oli ottanut tapauksen tutkittavakseen rahapulan vuoksi, mutta oli jatkuvasti epäillyt, että kyseessä olisi sittenkin itsemurha. Hän huokaisi helpotuksesta. Pahimmassa tapauksessa hän olisi joutunut itse lavastamaan jonkun syylliseksi saadakseen palkkiorahat.

Romppainen huomasi Samin äidin kurkistelevan selkänsä takaa.

- Löysittekö jotain, herra Romppainen?

- Kyllä. Murhaajalla oli hanskat kädessään. Lisäksi hän on selvästi etsinyt jotain Samin asunnosta. On tyypillistä, että poliisit eivät ole huomanneet tätä ilmeistä johtolankaa. Miksi itsemurhaaja laittaisi hanskat käsiinsä? Tämä tapaus on murha!

Samin äiti alkoi nyhkimään ja meni toiseen huoneeseen. Romppainen avasi pöytälaatikon ja penkoi siellä olevia veren tuhrimia papereita, joiden joukosta ei löytynyt mitään mielenkiintoista. Pelkästään opiskeluun liittyviä papereita. Mitä tahansa murhaaja olikin etsinyt, hän oli sen löytänyt.

Romppainen sai vielä yhden idean ja avasi Samin sähköpostilaatikon. Sami oli ilmeisesti tuhonnut aina saamansa viestit, lukuunottamatta yhtä, joka oli päivätty viime sunnuntaiksi, päiväksi ennen Samin kuolemaa. Sen lähettäjä oli Ronald Walker ja Romppaisen hämmästykseksi osoite näytti kuuluvan Yhdysvaltojen hallitukselle, tosin osoitteesta ei selvinnyt, mille osastolle.

Anna paperit takaisin. Muuten sinulle tulee ongelmia.

Romppainen päätti tehdä pienen pilan. Hän avasi internet-yhteyden ja vastasi viestiin.

Olen palannut kuoleman porttien takaa. Vapise, murhaaja!

Lähetettyään viestin Romppainen sulki tietokoneen ja sanoi näkemiin Saara Similälle. Romppainen tahtoi ehdottomasti ehtiä feministiryhmän kokoukseen ennen kuin osallistuisi saatananpalvojen menoihin.

Romppainen saapui feministien kokoukseen hieman myöhässä. Joukko miehiä ja naisia oli kokoontunut feministien tukikohdan kokouspöydän ääreen. Kaikilla oli hyvin tuimat ilmeet. Maria oli juuri pitämässä esitelmää patriarkaatin murskaamisesta. Kun Romppainen astui huoneeseen Maria kuitenkin keskeytti puheensa ja osoitti Romppaista sormellaan.

- Toverit! Uusi jäsenemme Romppainen on tullut tekemään itsekritiikin ja kertomaan, mitä on oppinut SCUM-manifestista! Puheenvuoro on Romppaisella!

Romppainen selvitteli hetken kurkkuaan ja aloitti.

- Olen... Olen ollut törkeä sovinistisika... Ja syylistynyt naisten hyväksikäyttöön ja... Patriarkaalisen vallan ylläpitämiseen...

Romppainen piti pienen tauon ja Maria viittilöi hermostuneena.

- Ja?

- Ymmärrän nyt anarkistina, että feminismi on olennainen osa aatetta. Todellista utopiaa ei voida saavuttaa ennen kuin sukupuolisista rooleista on päästy eroon! Olen syvästi pahoillani sovinistisesta käytöksestäni ja aion tästä lähtien kamppailla tasa-arvoisen maailman luomisen puolesta, en ainoastaan yhteiskuntaluokkien välille, kuten aiemmin, vaan myös sukupuolten välille! Enkä ainoastaan aio taistella tasa-arvon puolesta vaan myös kaikenlaisten sukupuolitettujen roolien murskaamisen puolesta!

- Millainen on tasa-arvoisen yhteiskunnan luonne?

- Hyvät siskot, tasa-arvoisen yhteiskunnan luonne on matriarkaatti! Miessukupuolen valta on tuhottava täydellisesti!

Kaikki huoneessa olijat puhkesivat suosionosoituksiin. Sen jälkeen he nousivat seisomaan ja puhkesivat laulamaan militanttia marssilauluaan.

*Kauan on Kauan on
Ukot sortaneet Ukot sortaneet
Mutta nyt Mutta nyt
Loppuu sorto Loppuu sorto
Alas nyt alas nyt*

Miehinen valta Miehinen valta
Naps pois naps pois
Sovinistin munat Sovinistin munat
Alkaa kohta Alkaa kohta
Akkavalta Akkavalta

Okkultismia Espoossa

Romppainen saapui taksilla Nuuksiossa sijaitsevan syrjäisen ja synkän kartanon luokse, jossa satanistien kokous pidettäisiin. Romppainen kiinnitti huomiota kartanon aidan luokse parkkeerattuihin muutamiin autoihin. Maksettuaan taksikuskille hän käveli portin ja puutarhan lävitse kohti taloa ja kiinnitti huomiota aavemaiseen hahmoon, joka vilahti yhdessä ikkunoista. Romppainen tuli ovelle ja kolkutti, sillä ovikelloa ei näkynyt. O vessa oli kuparinen laatta, jossa luki vanhanaikaisin kirjaimin Kreivi Romanovski.

Jonkin ajan päästä kumarainen, harmaantunut mies, jolla oli jonkinlainen vanhanaikainen autokuskin asu tuli avaamaan. Hahmo viittilöi Romppaista seuraamaan itseään.

Romppainen seurasi miestä suureen ja loistokkaaseen saliin, jonka seinät olivat kirjahyllyjen ja aatelismiehiä esittävien maalausten peitossa. Katossa oli loistokas kristallikruunu, jonka alapuolelle oli sijoitettu suuri, pyöreä pöytä. Pöydän ääressä istui Mirka, James, pari muuta samaan tyyliin pukeutunutta nuorta naista, papiksi pukeutunut mies ja vanha herrasmies, joka nousi seisomaan, kun Romppainen saapui huoneeseen. Mies puhui Romppaiselle matalalla, kumealla ja hieman rahisevalla, mutta sydämellisellä äänellä. Hänellä oli voimakas venäläinen korostus, mutta hän puhui täydellistä suomea.

- Te olette varmastikin Herra Romppainen, on niin hauska tavata teidät! Tutkitte nuoren ystävämme kuolemaa, se on meistä hyvä asia! Minä olen Kreivi Romanovski, toivon että meistä tulee vielä... Läheiset ystävät! Istukaa alas, hyvä herra, me odotamme vielä joitain henkilöitä ennen kuin kokouksemme voi alkaa... Virtanen, voisitko laittaa musiikin soimaan ja tarjoilla meille kahvia?

Romppainen otti tuolin pyöreän pöydän äärestä ja istuutui. Vanha autokuski käveli kirjahyllyn luo, avasi siinä olevan kaapin jonka sisällä oli vanhanaikainen vinylisoitin ja laittoi levyn soimaan. Klassinen musiikki täytti salin. Kreivi Romanovski viittilöi dramaattisesti puhuessaan.

- Romppainen, kuulin Mirkalta että teillä oli ikävyyksiä maanmieheni Pavelin kanssa. Olen hyvin pahoillani, kansamme on ollut täysin eksyksissä Tsaarin menetettyään. Olen nähnyt, että kehitys on mennyt täysin väärään suuntaan kyvyttömän Nikolai II:n annettua periksi kapinallisille aineksille. Maanmieheni ovat joutuneet vuorotellen bolshevismien hulluuden ja sen jälkeen demokratian rappion valtaan. Romppainen, antakaa anteeksi kansani puolesta! Mihin voi joutua kansa, jonka johdossa on kyvyttömän Vladimir Putinin kaltainen rahvaanomainen... sika?

Romanovskilla oli ikivanha smokki, harmaat viikset ja pukinparta. Hän näytti noin 90-vuotiaalta mutta oli kaikesta päätellen erittäin hyvässä kunnossa. Romppainen päätteli, että mies voisi tosiaankin olla tarpeeksi vanha muistaakseen tsaarin. Autokuski köpötteli huoneeseen ja tarjoili kaikille kahvia. He joivat kahvia ja kuuntelivat lumoutuneena Romanovskin loputtomia tarinoita kotimaastaan klassisen musiikin soidessa taustalla. Jonkin ajan kuluttua Romanovski vaihtoi puheenaiheensa historiasta uskontoon.

- Romppainen, oletteko te uskonnollinen mies? Uskotteko korkeampiin voimiin?

- Olen ateisti, mutta olen tutkimuksissani havainnut, että parapsykologisia ilmiöitä on olemassa. Uskon kuitenkin, että tiede tulee aikanaan selvittämään nämä ilmiöt.

- Loistavaa, Romppainen, olette älykäs mies! Meistä tulee vielä hyvät ystävät! Virtanen, kaada meille lasilliset!

Virtanen tarjoili kaikille lasillisen vodkaa. Kreivi nousi seisomaan lasi kädessään.

- Malja ystävällemme Romppaiselle!

- Malja Romppaiselle!

Kaikki nousivat seisomaan ja kumosivat lasinsa. Kreivi jatkoi johdattelevaan sävyynsä.

- Nyt, Romppainen, uskotteko te Saatanaan?

- En usko mihinkään, millä on mitään tekemistä uskonnon kanssa.

- Romppainen, te olette viisas mies! Kuitenkin uskon, että pian tulette muuttamaan näkemyksiänne! Minä itse olen... elävä todiste siitä, että maailma on oudompi paikka kuin ymmärrämme! Virtanen, kaada meille toiset maljat!

Virtanen kulki taas pöydän ympäri kaataen vodkaa laseihin.

- Malja Saatanalle, Maailman Herralle!

- Malja Saatanalle!

Kun maljat oli kumottu huoneeseen käveli keski-ikäinen, laiha ja harmaantunut mies puku päällään. Kreivi esitteli miehen Romppaiselle.

- Ronald Walker, amerikkalainen ystävämme! Romppainen, minusta tuntuu sille, että teistä voisi tulla hyvät ystävät!

Walker puhui amerikkalaisella korostuksella.

- Hyvää iltaa, te siis olette Romppainen. Ymmärrättehän, Romppainen, että meidän toimintamme on salaista nykyisen yhteiskunnan kaksinaismoralistisen suhtautumisen vuoksi. Olette varmasti törmänneet samankaltaisiin ongelmiin omassa ammatissanne. Niinpä toivomme, että olette osoittamamme luottamuksen arvoinen, ettekä paljasta toimintaamme ainakaan tiedotusvälineiden edustajille.

Kreivi Romanovski hohotti sydämellisesti.

- Media ja toimittajat, tuo nykypäivän vitsaus! Tsaarin aikaan riitti virallinen julistus, ei tarvittu toimittajia... Yksinkertaista ja toimivaa! Amerikkalainen ystävämme on varmasti myös toivonut usein, että toimittajat joutuisivat alimpaan helvettiin!

Walker naurahti teennäisesti.

- Totta puhut, kreiviseni.

- Mutta nyt... Siirtykäämme alimpaan kerrokseen ja aloittakaamme menot!

Koko joukko siirtyi rakennuksen synkkään kellariin, jonka seinät olivat kiveä. Kellarin lattiaan oli piirretty pentagrammi, jonka sakaroiden päissä oli kynttilät. Kammion seinissä oli kettingit ja telineet, joihin oli kiinnitetty ruoskia ja muita kidutusvälineitä. Yhdessä nurkassa oli jonkinlainen nahkainen pukki. Romppainen oli hieman huolissaan tilanteesta, mutta oli täysin varma siitä, että selviytyisi satanisteista paljon helpommin kuin venäläisistä merimiehistä. Kreivi Romanovski näytti toimivan seremoniamestarina.

- Nyt! Kuka tahtoo olla kirottu Karitsa?

Papinpukuinen mies viittasi innoissaan. Romppainen katsoi pappia ensimmäistä kertaa tarkemmin

ja havaitsi, että tämä oli eräs erittäin tunnettu kirkon johtohahmo, jonka nimeä hän ei kuitenkaan muistanut.

- Piispa Nevalainen tahtoo jälleen kerran olla Karitsa!

Kaikki satanistit nauroivat huvittuneina. Piispa Nevalainen punastui.

- Eikö kukaan muu tahdo olla Karitsa? Piispa Nevalainen on ollut Karitsa jo liian usein.

Kreivi katseli satanistityttöjä himokkaasti.

- Mirka? Salla? Hanna?

Tytöt pudistelivat päätään. Kreivi näytti pettyneeltä.

- Hyvä on! Olkoon Piispa Karitsa! Karitsa! Pukille!

Piispa riisui vaatteensa ja meni nöyrästi vatsalleen pukille. Kreivi laittoi käsien ja jalkojen siteet paikoilleen.

Virtanen käveli kammioon jonkinlaisia mustia kaapuja käsissään. Romanovski otti yhden kaavun ja ojensi sitä Romppaiselle.

- Romppainen, laittakaa toki kaapu päällenne! Se on olennainen osa seremoniaa!

Romppainen otti kaavun ja laitto sen ylleen. Muutkin pukivat kaapuja ylleen. Tosin he riisuiivat muut vaatteet yltään ja Romppainen päätti pienen arkailun jälkeen tehdä samoin. Romppainen tunsu olonsa turvallisemmaksi kaapu päällään, kun ei enää erottunut joukosta. Hän tunnisti Kreivin äänestä.

- Asettukaamme Kehään! Työntäkää Karitsa kehän keskelle!

Kiihottunut piispa työnnettiin pentagrammin keskelle. Romppainen katseli inhoten vanhan kirkollisen toimihenkilön kurttuista persettä. Kaapuihin pukeutuneet hahmot asettuivat rinkiin pentagrammin ympärille. Yksi kaapuhahmoista voiteli vaseliinia papin takamukseen. Kreivi puhutteli yhtäkkiä Romppaista, joka oli luullut ettei erottuisi joukosta kaapu päällään.

- Ymmärrättehän, Romppainen, nyt teillä ei ole paluuta. Ei, en uhkaile teitä, ystäväni. Tarkoitin, että pian te tulette uskoon!

Kaapuihin pukeutuneet hahmot alkoivat hokemaan kammottavaa mantraa.

- Iä! Shub-Niggurath! Cthulhu Fhtagn! Iä Shub-Niggurath! Cthulhu Fhtagn!

Romppainen tunsu pakottavaa tarvetta mennä mukaan hokemaan. Lopulta hänkin hoki muiden mukana.

- Iä! Shub-Niggurath! Cthulhu Fhtagn! Iä Shub-Niggurath! Cthulhu Fhtagn!

Outo tunnelma täytti kammion. Yksi hahmoista hyppäsi piispan taakse ja kohotti kaapuaan. Hän työnsä paisuneen peniksensä piispan peräaukkoon ja alkoi heiluttamaan lantioitaan mantran rytmisissä. Piispa huusi nautintoaan naama punaisena. Kun ensimmäinen hahmo oli lopettanut tehtävänsä hän palasi takaisin paikalleen pentagrammin ulkopuolella. Toinen kaapuinen hahmo suoritti saman rituaalin. Sitten kolmas, lopulta neljäs. Romppaisen laskelmien mukaan kaikki rituaaliin osallistuvat miehet olivat jo käyneet piispan peräaukossa. Paitsi hän itse. Romppainen

yritti piiloutua kaapujen joukkoon. Yhtäkkiä yksi kaavuista käveli hänen luokseen ja työnsi häntä eteenpäin. Romppainen kuuli kreivi Romanovskin äänen, joka oli oudon voimakas.

- Te myös, Romppainen.

Romppainen tunsu, että hänen oli pakko totella kreiviä. Hän käveli papin taakse ja kohotti mekaanisesti kaapuaan, vaikka häntä inhotti suuresti piispan lerpattava peräaukko. Romppainen korotti kaapuaan ja huomasi hämmästyksensä, että hänellä oli valtava erektio. Hän työnsi sen oudon mekaanisesti mutta inhosta vavisten piispan löysään peräaukkoon ja alkoi pumpppamaan. Pian hän huomasi hämmästyksensä pitävänsä tilannetta kiihottavana ja alkoi vapaaehtoisesti pumpppamaan kovempaa ja kovempaa, kunnes ejakuloi. Romppaisen penis oli ulosteiden, veren ja sperman peitossa hänen vetäessään sen ulos piispan anuksesta.

Romppainen palasi paikalleen pentagrammin ulkopuolelle ja kaksi muuta kaapuun verhoutunutta hahmoa työnsi piispan pois pentagrammin keskustasta, johon astui yksi kaapuhahmo. Romppainen kuuli Kreivin äänen manaavan muinaisia, outoja sanoja, jotka herättivät hämää mielikuvia hänen mielessään, vaikkei hän ollut täysin varma, mistä kielestä oli kyse. Kreivi piteli käsissään jostain ottamiaan hohtavia hopeasauvoja, jotka oli koristeltu erilaisin okkulttisilla symboleilla.

Lopulta Kreivi astui ulos pentagrammin keskustasta, mutta jatkoi manaamistaan. Hänen äänensä muodostui suorastaan epäinhimilliseksi rääkynäksi hänen manatessaan loitsun loppuosaa, jonka viimeisellä tavulla hän heitti pentagrammin keskustaan jonkinlaista jauhoa. Pentagrammin keskustaan avautui useita ulottuvuuksia, joista tulvi outoja hajuja, valoja ja ääniä. Kaikkein kummallisinta oli se, että Romppainen pystyi tuntemaan pentagrammin keskustaan tulevan olennon, vaikkei koskettanut sitä. Yllättäen koko tila oli täynnä lonkeroita. Romppainen luuli menettäneensä järkensä. Hän kiemurteli lonkeroiden seassa tajuamatta aikaa tai paikkaa.

Romppainen tunsu hajoavansa useampiin ulottuvuuksiin ja aikakausiin. Kaapu oli kadonnut jonnekin ja hän oli pahanhajuisen liman peitossa kamppaillessaan lonkeroita vastaan. Outoja ääniä, hajuja ja aistimuksia, jotka tunsu jokin aisti, jonka olemassaolosta Romppainen ei ollut aiemmin tietoinen tulvi kaikkialta. Romppainen luuli menettäneensä hetkeksi tajuntansa, sillä hän huomasi olevansa yhtäkkiä alastoman Mirkan päällä.

Romppainen ja Mirka rakastelivat kiihkeästi lonkeroiden hyväillessä heitä. Romppainen tunsu kilometrien pituisen peniksen vajoavan Mirkan yhtä syvään kohtuun; he tunsivat saavansa miljoona orgasmia, jotka kestivät maailmankaikkeuden alkuräjähdyksestä sen viimeiseen pihahdukseen. Yhtäkkiä hän huomasi rakastelevansa Kreivin kanssa yhtä kiihkeästi. Sitten kaikkien muiden rituaalin osanottajien kanssa hyväilevien, limaisten lonkeroiden tunkeutuessa kaikkiin ihmisruumiin aukkoihin.

Lopulta Romppaisen tajunta räjähti maailmankaikkeuden laitojen ulkopuolelle ulottuvaan seksuaaliseen ekstaasiin. Hän tunsu olevansa koko ihmiskunta, kaikki elolliset olennot aurinkokunnassa; ihmeelliset mielikuvituksen kantamattomissa olevat olennot monissa muissa maailmankaikkeuksissa, jotka olivat inhimillisen ymmärryksen ulkopuolella. Hän menetti tajuntansa täydellisesti ja vajosi loputtomaan pimeyteen.

Jenkki-imperialistin kuolema

Romppainen heräsi painajaisestaan sekavassa mielentilassa oudossa huoneessa tuntematon tyttö sylissään. Hän ei johonkin aikaan tajunnut, missä oli tai kuka oli hänen sylissään makaava loputtoman kaunis tyttö, jonka sileä iho ja pehmeät mustat hiukset tuntuivat ihanilta Romppaisen ihoa vasten.

Lopulta Romppainen tajusi, että tyttö oli Mirka, jonka huoneessa hän oli. Hän säpsähti. Olivatko edellisen päivän oudot ja mielipuoliset tapahtumat sittenkin... Totta?

Mirka heräsi ja katsoi Romppaista vihreillä silmillään, jotka saivat Romppaisen jälleen kerran lumouksen valtaan. Sitten Mirka venytti kissamaisesti Romppaisen tuijottaessa kiihottuneena hänen kiinteitä rintojaan, joiden nännit oli lävistetty ja haukotteli.

- Hoijaa... Nyt sinäkin olet nähnyt kosmisen todellisuuden, Romppainen. Toimme sinut tänne, koska pyörryt menoihin. Kreivi olisi kyllä mielellään pitänyt sinut itse. Minä kuitenkin vaadin saada sinut.

Mirkan venytellessä Romppainen kiinnitti huomiota hänen olkapäähänsä tatuoituun sarvipäiseen naishahmoon. Sitten tyttö katsoi Romppaista ovelasti.

- Minä vaadin, että lopetat seurustelun niiden feministi-idioottien kanssa...jos tahdot olla minun kanssani. Vaadin, että omistaudut kokonaan minulle!

- Mitä... Mistä tämän tiedät?

- Sinä puhut unissasi, Romppainen.

Mirka hymyili viehättävästi.

- Lisäksi minä osaan lukea ajatuksia. Tiedän kaiken sinusta. Saat katkaista välit niihin feministiystäviisi välittömästi. Minä tahdon vahvan miehen enkä mitään feministien sylikoiraa, ja Romppainen, sinun kaltaisesi voimakas mies menee aivan pilalle feministien aivopesun seurauksena. Katsos, meidän kirkkomme tunnustaa miehen ja naisen erot ellei suorastaan liioittele niitä. Minä tahdon että omistaudut tästä lähtien meidän aatteellemme!

Romppainen tunsii feministisen aivopesun vaikutuksen katoavan täydellisesti Mirkan katsoessa häntä silmiin. Kyllä, oli oikein olla sovinistinen sika!

- Kyllä, Mirka! Minä tunnen vapautuvani feministien propagandasta!

- Romppainen, minä arvostan sitä, minkä teit Pavelille. Pavel on sika, josta tahdoinkin jo eroon. Suojelethan minua Pavelilta, Romppainen? Olet niin vahva!

Mirka puristi Romppaisen palleja. Hänen peniksensä oli valtavassa erektiossa. Mirka otti sen suuhunsa ja imi antaumuksellisesti. Romppainen voihki nautinnosta tuntiessaan Mirkan pyörittelevän hänen terskaansa kielellään.

Sitten Mirka työnsi takamuksensa Romppaisen eteen. Romppainen näki Mirkan pyöreän, muodokkaan pyllyn ja ennen kaikkea kiimaisen, karvattoman pillun, jota alkoi nuolemaan innokkaasti. Nuoltuaan pimpsaa jonkin aikaa Romppainen otti tytön takaapäin. Molemmat olivat seksuaalisen ekstaasin tuolla puolen.

Nussiessaan Mirkaa Romppainen näki vaseliinituubin sängyn vieressä. Hän ei malttanut mieltään,

vaan tarttui vaseliinituubiin ja tipautti nokareen vaseliinia sormensa päähän. Hän työnsi sormensa Mirkan peräaukkoon.

- Aah, Romppainen! Nai minua perseeseen!

Mirka huusi kiimassaan. Romppainen veti peniksensä ulos Mirkan pimpsasta ja voiteli sen vaseliinilla. Sen jälkeen hän työnsi sen Mirkan ihanaan, kireään peräaukkoon. Hän pumppasi ensin hyvin hitaasti, sen jälkeen jatkuvasti nopeammin kunnes Mirka ja Romppainen nousivat ekstaasin korkeimmille kukkuloille, orgastiseen huipentumaan jollaista Romppainen ei ollut edellisen illan jälkeen kokenut.

Juuri kun Romppainen oli saamassa siemensyöksyn Mirka kääntyi, otti Romppaisen peniksen suuhunsa ja imi hänen siittiöidensä valtavan tulvan aivan kuin olisi lipittänyt parhainta viiniä. Romppainen oli pyörtyä nautinnosta.

Pari makasi sängyllä savukkeita poltellen. Lopulta Mirka rikkoi hiljaisuuden.

- Taisit olla oikeassa. Luulen, että Ronald Walker on Samin murhaaja.

- Puhuinko unissani vai luitko ajatukseni?

Mirka vain hymyili ovelasti.

- Ronald Walker on töissä Yhdysvaltain suurlähetystössä. En tiedä, miksi hän olisi murhaaja, mutta se sopii kuvioihin. Pavel oli sunnuntaina seurassani, joten hän ei voi olla syyllinen. Sitä paitsi niljakas Ronald on selvästi juonitellut ihanaa Kreivi Romanovskia vastaan. Romppainen, tahdon että otat selville, oliko Ronald Samin murhaaja ja jos oli, kostat hänelle julmasti! Sami oli niin suloinen pikkupoika! Mirka nyyhki. Romppainen hämmästeli Mirkan äkillistä pehmenemistä viime aikoina hänen aikaisemman mystisen ja aristokraattisen käytöksensä rinnalla.

- Mitä tekemistä James Walkerilla on Ronald Walkerin kanssa?

- James on Ronaldin poika. James väittää olevansa täällä vaihto-oppilaana mutta todellisuudessa hän on vain isin mukana.

- Miten saan yhteyden Ronald Walkeriin?

Mirka kirjoitti jotain paperilapulle.

- Tässä on hänen osoitteensa. En yhtään paheksuisi, vaikka kävisit vähän hajottamassa paikkoja. Romppainen katsoi paperilappua, jolla oli osoite Eirassa. Hän sytytti taas savukkeen, jota poltteli. He istuivat paikoillaan. Hetken kuluttua Mirka tiuskaisi.

- Romppainen, mitä vielä odotat! Annoin sinulle tehtävän!

Romppainen pukeutui nopeasti ja lähti Mirkan Itäkeskuksessa sijaitsevasta asunnosta kohti Eiraa.

Päästyään Eiraan asti Romppainen yksinkertaisesti käveli ovelle ja soitti ovikelloa. Ronald tuli itse avaamaan oven.

- Hei, Ronald. Tulin keskustelemaan kanssasi seurakuntaanne liittymisestä.

- Sehän sopii! Astu sisään, Romppainen!

Romppainen käveli sisään Ronald Walkerin siistiin diplomaattiasuntoon. Yhdysvaltain

suurlähetystö maksoi selvästi hyvin palkkalistoillaan oleville henkilöille.

- Saisiko olla drinkki, herra Romppainen?

- Viskiä. Jäillä.

Ronald kaatoi miehille paukut ja he istuivat hetken rupertellen viime päivien uutisista. Lopulta Romppainen päätti alkaa tunnustelemaan Walkerin kylmäverisyyttä.

- Kuten tiedätte, olen tutkimassa Samin murhaa. Onko teillä aavistusta siitä, kuka hänet murhasi?

Ronald sai viskiä väärään kurkkuun ja yski hetken. Sitten hän köhisi.

- Minulla ei ole tietoa siitä, mutta arvelen että Mirkan viimeaikainen poikaystävä Pavel on teon taustalla.

- Minä löysin Samille lähettämäni sähköpostiviestin, jossa vaaditte häntä palauttamaan eräät asiapaperit ja uhkailitte häntä.

- Olette ymmärtäneet väärin! Hänelle oli jäänyt eräitä asiapapereitani, ja tarvitsin ne välittömästi takaisin.

Romppainen tarttui diplomaatin kravattiin ja kiskoi siitä, kunnes diplomaatti oli tukehtua.

- Perkeleen amerikkalainen imperialisti! Minä olen anarkisti eikä minulle tuota tunnontuskia kostaa teille kylmäverisesti jenkki-imperialistien kolmannen maailman kansoille aiheuttamia tuskia.

Romppainen alkoi luettelemaan Yhdysvaltojen poliittisia porsasteluja yksitellen. Jokaisen sikamaisuuden kohdalla hän läimäytti kapitalistisikaa kovalla nyrkillään.

- Vietnam! Grenada! Kuuba! Irak! Somalia! Korea! Hiroshima! Nagasaki! Komanssit! Apassit! Orjuus! Nicaragua!

Lopulta jenkki-imperialisti ei enää kestänyt.

- Hyvä on, herra! Samille oli joutunut asiapapereitani, koska meillä oli seksisuhde! Ymmättättehän, tämä tieto ei saa joutua median tietoon tai urani ulkoministeriössä päättyä!

Romppainen huomasi, että irstailevalla jenkki-imperialistilla oli erektio. Perverssi porsas oli räplännyt sepaluksensa auki Romppaisen mukiloidessa häntä ja vatkasi nyt munaansa kiihkoissaan. Romppainen ymmärsi välittömästi, millaisesta seksisuhde Samin ja Walkerin välillä oli ollut.

- Senkin irstas sika! Riisu vaatteesi ja hae ruoska!

Walker teki työtä käskettyä. Hän riisui vaatteensa nöyristellen Romppaisen edessä ja haki nopeasti ruoskan makuuhuoneesta.

- Seinää vasten, orja! Saat nyt ruoskaa pepulle!

Walker asettui seinää vasten ja pyllisti Romppaiselle. Romppainen heilutti ruoskaa antaumuksella. Walkerin perse alkoi välittömästi punottamaan.

- Tunnusta, senkin sika! Orja, tunnusta tai muuten lopetan ruoskimisen!

- Hyvä on... AAAAH! Herrani... AAAAAH! Kunhan jatkatte... UH! Älkää kertoko lehdistölle... AUTS!

- Mistä asiapapereista oli kysymys?

- Yhdysvaltain ulkoministeriön AAAAH Suomen tilannetta AUH käsittelevistä papereista joista paljastuu UUUH Yhdysvaltain toiminta AAAH Suomen saattamiseksi Naton jäseneksi UUUUH jotta voisimme aloittaa hyökkäyksen Venäjälle AAAAH Herrani, älkää UUUUH kertoko kenellekään AAAAH! Hän aikoi UUUUUH myydä paperit AAAAAARGH lehtimiesystävälleen UUUUUH! Tietenkään Romppainen ei kertoisi kenellekään. Kuka uskoisi? Mutta nyt hän päätti puristaa lopullisen tunnustuksen jenkisialta.

- Mutta tapoitteko te Samin? Miten on, orjani?

Kiimainen masokisti ei voinut pitää tunnustusta piilossa sadistiselta orjuuttajaltaan.

- Ei, minä en tappanut AAAAAH Annoin vain käskyn UUUUUH! Annoin käskyn AAAAAAARGH CIA hoiti homman EEEEEEEEEEEH Ette kai AAAAAARGH ole vihainen UUUUUH! En ole syylinen AAAAAHH Ymmärrättehän, kansallinen etu vaatii.. ARGH!

Romppainen lopetti ruoskimisen.

- Ei. En ole vihainen. Teitte oikein. Olet hyvä palvelija. Palkinnoksi teen sinulle hirtetyn miehen erektion!

Amerikkalainen oli selvästi huojentunut ja innoissaan. Romppainen komenteli masokistia.

- Sido hirttoköysi, ota tuoli ja sido hirttoköysi kattoon!

Amerikkalainen oli harrastanut vaarallista perversiota aiemminkin. Hän sitoi kokeneesti hirttoköyden, nousi tuolille ja solmi sen kiinni katossa olevaan telineeseen, jonka Romppainen arveli asennetun juuri tätä ultraperverssiä käytäntöä varten. Romppainen todella inhosi amerikkalaista sikaa.

- Nyt! Laittakaa köysi kaulaanne!

Diplomaatti sovitteli hirttoköyden kaulaansa kiimainen, autuas ilme kasvoillaan.

- Romppainen, isäntäni, minä rakastan teitä!

Romppainen potkaisi tuolin pois jenkki-imperialistin alta.

Romppainen katseli, kuinka Walker hirttäytyi kuoliaaksi ja käveli pois amerikkalaisen imperialistin asunnosta. Kadulta hän soitti Samin äidille.

- Romppainen täällä. Olen selvittänyt murhatapauksen. Kyseessä on erittäin arkaluontoinen asia, jonka yksityiskohtia ette tahdo tuntea. Ymmärrättehän, että myös murhan tekijä on nyt joutunut äkilliseen onnettomuuteen, jossa on johtanut hänen kuolemaansa.

- Ymmärrän, herra Romppainen. Palkkiorahat ovat huomenna tilillänne.

Pavelin kosto

Romppainen tahtoi nyt vetäytyä joksikin aikaa nautiskelemaan palkkiorahoistaan ihanan Mirka-noitansa kanssa. Ensin hänen kuitenkin täytyisi irtisanoutua feministien touhuista.

Romppainen saapui jälleen feministien kerhohuoneistolle. Feministit istuivat kokouksessaan tiukkakatseisina. Yksi feministikerhon jäsenistä oli juuri pitämässä luentoa feminismin historiasta. Tällä kertaa Romppaisen saapumiseen ei kiinnitetty paljoakaan huomiota. Hän alkoi huutamaan ja raivoamaan.

- Feminismi on aivopesua! Minä olen soviniisti! Minä pistän naiset hellan ja nyrkin väliin!

Feministit tuijottivat Romppaista kuin hullua.

- Siis... Tarkoitin, että minun täytyy nyt erota järjestöstänne, koska tyttöystäväni vaatii niin.

Romppainen livahti nopeasti ulos feministien kerhohuoneelta. Hän oli nyt kuitenkin toteuttanut Mirkan tahdon ja lähti takaisin kohti Mirkan kämppää.

Kun Romppainen tuli opiskelijasolulle, oven avasi Mirkan kämpppäkaveri Elina, jonka silmä oli mustana.

- Herra Romppainen! Pavel tuli ja pakotti Mirkan lähtemään mukanaan! Hän uhkasi tappaa minut, jos kerron poliisille!

Romppainen tunsu nykivää pelkoa, aivan kuin salama olisi iskenyt suoraan hänen aivoihinsa.

- Mitä... Minne he menivät?

Elina ojensi lappua.

- Pavel käski minun antaa tämän sinulle.

Romppainen luki lapun.

Romppainen, olet tuhonnut miehistöni ja vienyt tyttöystäväni. Me kohtaamme nyt mies miestä vastaan ja taistelemme naisen rakkaudesta kuin muinaisaikojen ritarit. Mies miestä vastaan. Tule Vuosaaren venesatamaan Perestroika-nimiselle purkille. Me otamme miehestä mittaa, Romppainen!

Romppainen lähti välittömästi matkaan. Hän huikkasi taksin ja ajoi satamaan. Romppainen harhaili talvitelakalle nostettujen alusten joukossa, kunnes löysi vanhan ruostuneen venäläisen kalastusaluksen, jonka kyljessä luki kyrillisin aakkosin Perestroika. Pavel seisoj aluksen kannella.

- Hahaa, Romppainen! Nyt otetaan miehestä mittaa! Saat tyttöystäväni vain kuolleen ruumiini ylitse!

Pavel hyppäsi aluksen kannelta suoraan Romppaisen päälle. Pudotus oli parimetrisen ja Romppainen kaatui kipeästi maahan Pavelin satakiloisen massan tippuessa hänen päälleen. Pavel oli kuitenkin innoissaan unohtanut useat kipeät luodinreiät keskivartalossaan. Hän pyöri kivusta ulvoen pois Romppaisen päältä.

Hetkessä Romppainen oli istumassa Pavelin päällä. Hän läiski Pavelia vuorotellen molemmilla nyrkeillään.

- Mirka on minun naiseni! Hän ei rakasta sinua!

Pavel otti vastaan muutamia iskuja Romppaiselta ennen kuin pystyi toimimaan. Hän tarttui väkevilla karhunkäsillään kiinni Romppaisen käsistä ja väänsi ne syrjään. Pavel oli väkevä mies, ja paljon voimakkaampi kuin Romppainen. Miehet painivat hetken, mutta Romppainen joutui havaitsemaan, ettei mahtanut mitään vahvalle Pavelille.

Lopulta Pavel oli vatsallaan maassa makaavan Romppaisen päällä.

- Hahahaha, Romppainen! Olet helpompi uhri kuin olisin uskonut! Nöyryytän sinua, ennen kuin tapan sinut!

Pavel veti Romppaisen housut alas ja tunki valtavaa penistään Romppaisen peräaukkoon. Romppainen ulvoi tuskasta, sillä tällä kertaa Pavel ei ollut käyttänyt vaseliinia.

Romppainen sai raivokohtauksen ja hänen voimansa moninkertaistuivat. Hän tarttui kiinni Pavelin palleista ja puristi kaikilla voimillaan. Pavel kieri tuskaisena pois Romppaisen päältä.

Romppainen nousi seisomaan, veti aseensa esille ja ampui armonlaukauksen Pavelin rintaan. Romppainen kiipesi tikapuita pitkin paattiin. Hän löysi Mirkan sidottuna laivan messistä.

Romppainen avasi siteet ja Mirka syleili ja suuteli häntä. He kävelivät yhdessä laivan kannelle. Yhtäkkiä Romppainen kuuli takaansa venäläisen matalan mörinän.

- Romppainen! Se, joka selviää hengissä Afganistanin sodasta ei kuole muutamaa luotiin! Nyt tapan sinut kuin koiran!

Mirka ja Romppainen kääntyivät ja näkivät Pavelin seisovan komentosillalla pistooli kädessään. Mirka syöksähti eteenpäin.

- Pavel, ei!

Pavel laukaisi, mutta osui Romppaisen sijasta Mirkaan. Mirkan ruumis nytkähti ja tipahti aluksen laidan yli maahan. Pavel näytti ohikiitävän hetken ajan hölmistyneeltä ja sen jälkeen raivostuneelta. Hän kohotti pistooliaan ja tähtäsi Romppaista päähän.

- Nyt, Romppainen, sinun typeryytesi on johtanut Mirkan, naisista ihanimman kuolemaan! Sinun on aika kuolla ja jäätävä tsuhnan helvetissä!

- Hyvä, etten sentään joudu ryssän helvettiin, ryssä!

Sarja laukauksia kajahti ja Romppainen luuli kuolleensa. Sen sijaan Pavel sätki luotien iskeytyessä hänen ruumiiseensa. Pavelin ruumis sätki aluksen kannen yli luotien iskeytyessä siihen ja tipahti laidan yli.

Romppainen näki Kreivi Romanovskin ja Virtasen kävelevän alusta kohden. Romanovskilla oli sikari suussa ja hänen kädessään oli savuava vanhanaikainen Thompson-konepistooli.

- Romppainen! Tapaamme vähemmän onnellisissa merkeissä! Sääli, että Mirkan täytyi kuolla!

- Kreivi Romanovski! Olisittepa tullut muutamaa sekuntia aiemmin!

Romanovski käveli lähemmäs alusta.

- Romppainen, olen teille velkaa Walkerin hoitelemisesta, mutta väitänpä että olemme sujut

Pavelin vuoksi. Tästä tulee vielä antoisa liikesuhde!

Romppainen kiipesi nopeasti alas aluksesta ja käveli Mirkan ruumista kohti. Kreivi Romanovski oli kumartunut ruumiin viereen mutta nousi ylös kyyneliä vieressä alas hänen poskeltaan.

- Olen elänyt kauan ja nähnyt miljoonia asioita, joita ette voisi kuvitellakaan, Herra Romppainen. Yksi asia, jota en kerta kaikkiaan siedä on kauniin nuoren naisen kuolema... Mitä tuhlausta, mitä tuhlausta...

Romanovski pyyhki kyyneliään nenäliinaansa. Romppainen ymmärsi vasta nyt, mitä Mirkalle oli tapahtunut. Romppaisen mieliala oli murskattu. Hänen tunteensa olivat täysin kuolleet. Hän ei tuntenut mitään muuta kuin outoa alakuloa.

Romppainen otti aseensa esille ja käveli aluksen toiselle puolelle. Romanovski ja Virtanen kävelivät hänen perässään. Kun he tulivat kohtaan, jossa Pavelin ruumiin olisi pitänyt olla, he näkivät vain suuren verisen lätäkön. Romppainen kuuli moottorin ääntä. Hän näki Pavelin kaasuttelemassa pakoon moottoriveneellään. Pavel näytti Romppaiselle keskisormeaan.

Raivo Mirkan puolesta täytti Romppaisen mielen. Hän huusi raivoissaan ja tyhjensi pistoolinsa lippaan kohti Pavelia, joka oli jo kantaman ulkopuolella. Sitten Romppainen tipautti aseensa ja kyyneleet vierähtivät hänen poskilleen.

Kreivi taputteli Romppaista olkapäälle.

- Kyllä... Kammottava menetys. Mutta se menee ohi, aika arpeuttaa haavat. Kaikki me kohtaamme menetyksiä. Nuori mies, menkää kotinne ja avatkaa viskipullo. Teillä on vielä elämä edessänne, maailma on täynnä kauniita naisia. Me hoidamme Virtasen kanssa Mirkan ruumiin. Minulla on paljon valtaa, voin tehdä Pavelin elämästä helvettiä.

Olutravintola Putki

Romppainen istui olutravintola Putkessa rivi oluttuoppeja edessään. Useimmat niistä olivat tyhjiä, paitsi yksi joka oli puolillaan. Romppaisen huulilla paloi savuke. Hän luki uudestaan ja uudestaan kahta iltapäivälehden pikku-uutista.

Ensimmäisen uutisen kohdalla hän tunsi lievää tyytyväisyyttä.

Amerikkalainen diplomaatti kuoli tapaturmaisesti kodissaan Eirassa. Poliisi ei ole antanut tapauksesta lisätietoja diplomaattiseen koskemattomuuteen vedoten.

Toisen uutisen kohdalla Romppainen tuli hyvin surulliseksi. Hän pyyhkäisi punoittavia silmiään.

20-vuotias kirjallisuustieteen opiskelija Mirka Martikainen on kadonnut kodistaan Itäkeskuksesta. Poliisi pyytää asiasta jotain tietäviä tekemään ilmoituksen. Poliisi ei kuitenkaan usko, että tapaukseen liittyisi rikosta.

Romppainen siemaisi tuoppinsa tyhjäksi ja kävi tilaamassa uuden.